

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 7

ΑΝΑΖΗΤΗΤΗΣ ΨΥΧΩΝ

Ἦς ἀκούσωμεν τὸ παράπονον τοῦ Ἐξομολόγου:

— «Ζωηρὰ εἶναι ἡ ἐπιθυμία, ἡ ὁποία φλογίζει τὴν καρδίαν μου, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν πνευματικῶν μου τέκνων. Ἔχω ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ εὐρίσκωμαι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν. Θέλω νὰ μεταδώσω φῶς καὶ ἀλήθειαν. Καθορίζω, λοιπόν, ἡμέραν καὶ ὥραν ἐξομολογήσεως. Παραμένω εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν καὶ ἀναμένω τοὺς πιστοὺς ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους. Δυστυχῶς δὲν προσέρχονται. Πόσον θλίβομαι!..»

Καὶ πράγματι. Οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Ἐδσπλαγχνίας ἀποτελοῦν μίαν σημαντικὴν μειοσύνητα ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῶν ἀνθρώπων. Περισσότεροι εἶναι αἱ γυναῖκες. Ὀλιγιστοὶ οἱ ἄνδρες. Ἐλάχιστοι οἱ νέοι. Τὸ κακὸν ἐμφανίζεται τραγικότερον εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Εἰς μάτην ἀναμένει ὁ Πνευματικὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Ἀναμένει!. Εἶναι ἥρωας, ἀληθῶς, ὁ κληρικὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναμένῃ. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ τοιαύτη ἀναμονή, δὲν ἐξαντλεῖ τὸ ὅλον ἔργον ἐνὸς ἐξομολόγου. Διότι οὗτος κυρίως ἀναζητεῖ. Τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, βεβαίως, δὲν ἐκβάλλει ἔξω. Ἄλλ' ὡς ὁ Ἰησοῦς «πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον» (Ματθ. 18,22). Ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὁ Θεὸς ἀναμένει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀποστατήσαντος ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἠναγκάσθη ἀπὸ τὸ σκληροτράχηλον τῆς καταπεσοῦσης ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Υἱόν. Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀνθρωπὸς ἐζήτησεν «εἰς τὸ σῶσαι» τὸν ἀνθρώπον.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ ὑποδειγματικὸς καὶ ιδεώδης οὗτος τῶν ψυχῶν ποιμὴν, ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, δίδει κατευθυντήριον γραμμὴν ἀρίστην: «Ὁ Κύριος οὐκ ἐν Ἱεροσολύμοις καθήμενος ἐκάλεε πρὸς ἑαυτὸν τοὺς ἀρρώστους, ἀλλὰ περιήει πόλεις καὶ κώμας, ἐκατέρων τὴν ἀρρωστίαν θεραπεύων, καὶ τὴν τοῦ σώματος καὶ τὴν τῆς ψυχῆς. Καίτοι γε ἐδύνατο ἐν ἐνὶ καθήμενος τότῳ πάντας ἐλκύσαι πρὸς ἑαυτόν. Ἄλλ' οὐκ ἐποίησε τοῦτο, ἡμῖν

διδούς υπόδειγμα εἰς τὸ περιέναι καὶ ζητᾶν τοὺς ἀπολλομένους.»

Ἐπομένως ὁ ἱερεὺς-ἐξομολόγος εἶναι ὡς ὁ ποιμὴν τῆς παραβολῆς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἰδίου πατρὸς «οὐκ ἐκάθισε μετὰ τῶν ἐνενήκοντα ἐννέα προβάτων καὶ ἀρέμεινε τὸ πλανώμενον ἔλθεῖν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπῆλθε καὶ εὔρε καὶ εὐρὸν καὶ ἐβάστασεν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀπεκόμισεν» (Χρ., κατὰ Ἰουδαίων λόγος Η', Ἑλλ. Πατρολογία *Migne MH'*, στίχ. 941).

Ἄρα, ὁ Ἐξομολόγος, σὺν τοῖς ἄλλοις, εἶναι ἀναζητητῆς μιᾶς ἐκάστης ψυχῆς. Βλέπει συμπαθῶς μακρόθεν τὸ ἀπολωλὸς καὶ σπεύδει, δὲν πορεύεται ἀπλῶς εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Καί, τοιουτοτρόπως, αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ ἐπιβλητικὴν τὴν ἱεράν τοῦ Ἀποστόλου ἐπιταγὴν: «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος» (Α' Κορ. 10, 24). Προσέχει ἰδιαιτέρως τὰς δύο ἀπλᾶς λέξεις: «μηδεὶς» καὶ «ἕκαστος». Εἶναι τόσον χαρακτηριστικά. Δίδουν τὸν τόνον καὶ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἱερᾶς ἀναζητήσεως. «Μηδεὶς», δηλονότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται νὰ θέσῃ τις ἑαυτὸν ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω Παυλείου παρανώσεως. «Ἐκαστος», ὅπερ σημαίνει, ὅτι ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ ὑποτάσσεται εἰς τὸ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν χριστιανῶν ἔργον ἄνευ ἀντιλογίας. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐργάζεται καὶ ἀγωνίζεται «μὴ ζητᾶν τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσιν» (Α' Κορ. 10, 33). Καὶ ὁ διάβολος, βεβαίως, ζητεῖ ψυχάς. Ἄλλὰ «ἵνα καταπέτῃ» αὐτάς. (Α' Πέτρ. 5, 8). Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν «τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰησοῦ». Ἄλλὰ ἐζήτουν «αὐτὸν ἀπολέσαι» (Λουκ. 19, 47).

Ἄρα, ὅποια διαφορὰ! Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ μόνον εἰς τὸ «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς» ἀποβλέπει καὶ ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ «ψυχὴν περῶσαι, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ», κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν θεολόγον. Πρὸς ἁγίους σκοποὺς, συνεπῶς, κατευθύνεται. Καὶ ἐπιμελῶς φροντίζει, ἵνα κινήται ἐντὸς ἀτμοσφαιρας ἀγιότητος. Καὶ μεθόδους ἀγίας μετέρχεται. Καὶ δι' ὅλων πᾶσαν οὐροδὴν ἐπιδεικνύει διὰ τὸ ἀδιάβλητον τῆς ἱερᾶς προσκαθείας. Μεγάλην ἐπίσχυσιν καὶ πλοῦσιον φωτισμὸν εὐρίσκει εἰς τοὺς λόγους τοῦ Παύλου: «οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλὰ ὑμᾶς» (Β' Κορ. 12, 14). Οὐδὲν προσωπικὸν συμφέρον ἐγκόσμιον καὶ ὕλικόν δύναται νὰ συνδέῃ τὸν Πνευματικὸν μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ λειτουργήματός του. Καὶ ἐπιβάλλεται ὅπως διὰ παντὸς τρόπον καὶ κατὰ τὴν ἐναρξιν καὶ ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου καταστή σαφῆς ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦτου. Θὰ ἐπιβληθῶν, βεβαίως, ἐπιτίμια, ὡς θεραπευτικὰ μέσα τῆς ψυχικῆς νόσου. Ἄλλ' ὅποια

προσοχή απαιτεῖται, ἵνα μὴ ἐκληφθῶσι ταῦτα ὡς ἔχοντα σχέ-
σιν τινὰ ἔστω καὶ ἔμμεσον, πρὸς κατώτερα συναισθήματα. Δὲν
θὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ κακοβούλου διαθέσεως. Θὰ εἶναι «ὁδὸς ἀνά-
γουσα εἰς τὸν οὐρανόν». Καὶ «παιδεία». Ἐπομένως ὁ Πνευ-
ματικὸς κινεῖται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς πνευματικότητος, καὶ
τοῦ ἀνωτέρου φρονήματος. Ἀναπαριστᾷ ζωηρῶς καὶ μεταφέρει εἰς
τὴν πράξιν ιδεῶδες, τὸ ὅποιον ὡς ἄριστα διαζωγραφίζεται ὑπὸ
τοῦ Παύλου «ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν» (Β' Κορ. 12,15).

Πόσους κόπους καὶ πόσας θυσίας περιλαμβάνει αὐτὴ ἡ ἱερὰ
τοῦ Ἐξομολόγου ἐκδαπάνησις ὑπὲρ τοῦ πνευματικοῦ συμφέροντος
τῶν ψυχῶν! Εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐξομολογητήριον, τὸν ἱερὸν αὐτὸν
τόπον τῶν δακρῶν, διὰ τὰ ἀκούση μετὰ συμπαθείας καὶ τὰ συγ-
χωρῆ μετὰ δυνάμεως. Τὸ πρόσωπόν του προσλαμβάνει τὴν ἰλαρό-
τητα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ὅστις ἐπανευρίσκει τὸν ἀποστατή-
σαντα καὶ ἀποδημήσαντα «εἰς χώραν μακρὰν» νιδὸν αὐτοῦ. Διδά-
σκει, νοθετεῖ, θεραπεύει, ὁδηγεῖ εἰς σωτηρίαν. Καὶ δὲν θεωρεῖ
τὸ ἔργον του τετριμμένον. Ἀναζητεῖ νέαν ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ,
μέχρις ὅτου πληροφορηθῆ περὶ τῆς θετικῆς προόδου αὐτοῦ ἐντὸς
τῆς ἱερᾶς Μάνδρας, τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ πάλιν δὲν ἡσυχάζει. Ὁ ἐρευνητὴς καὶ ἀνήσυχος ὀφθαλμὸς
τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός διασχίζει τὰ χεῖρα τῆς κοινωρίας. Εἰσέρ-
χεται ἐντὸς τοῦ παρατετάσματος τῶν οἰκογενειακῶν δραμάτων.

Διαβλέπει τὰς πληγὰς καὶ τὰ πάθη, ὑπὸ τῶν ὁποίων τόσκι ἀν-
θρώπιναι ὑπάρξεις τάλαιπωροῦνται. Ἀντιρῶζει τὸ ἀναριθμητὸν
πλῆθος τῶν περιπεσόντων εἰς τοὺς ληστὰς. Καὶ μεταβάλλεται εἰς
καλὸν Σαμαρεῖτην, ὁ ὁποῖος δὲν θεᾶται ἀπλῶς τούτους. Ἰδὼν δὲν
ἀντιπαρέρχεται, ὡς ὁ Λευῖτης. Ἀπομακρύνεται τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς
ὁποίας πορευόμενος ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ· καὶ εἰσέρχεται
ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς δράσεως τῶν ληστῶν, ἐν μέσῳ ἐρήμων καὶ
ἀνύδρων τόπων. Περιτοιεῖται τώρα τὸν πληγωμένον. Παραχωρεῖ
οἰκειοθελῶς τὸ ὑποζύγιον τῆς ἀνέσεως. Καὶ μεταφέρει τὸν ἀσθενῆ
εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Καὶ «ἐπιμελεῖται
αὐτοῦ».

Δυσχερὲς τὸ ἔργον. Ἄλλ' ἐν τῇ δυσκολίᾳ καὶ ἐν τῷ κόπῳ
ἀνακαλύπτεται τὸ θεῖον καὶ αἰώνιον μεγαλεῖον αὐτοῦ. Ἄν θεω-
ρῶνται «ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τὴν εἰρήνην», τί
πρέπει νὰ εἰπωμεν διὰ τοὺς πνευματικούς, οἵτινες μεταπλάσσουν
ψυχὰς καὶ θεραπεύουν πληγὰς θανατηφόρους! Ὡραῖον καὶ μεγα-
λειῶδες τὸ ὑπόργημα. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δυσχερειῶν
δὲν κάμπτεται ὁ Ἐξομολόγος. Ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲν σβύνει. Ἡ
ἐλπίς δὲν φυγαδεύεται. Ἡ ἀναζήτησις ψυχῶν ἐξακολουθεῖ με συνε-

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

**ΟΙ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΖΑΝ ΣΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ**

Ἡ συμπάθεια τῶν ἐλευθέρων πρὸς τὸ «φρεσάκι»

Συγκινητικὴ οἰκειότης τοῦ βασιλέα πρὸς αὐτοὺς

**ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΝΟΝ**

Παραμονές τοῦ Πάσχα. Ἦταν μιὰ ἐποχὴ — ἡ προπολεμικὴ — ποὺ ἓνα μεγάλο τμῆμα τοῦ ὑπόδουλου ἑλληνισμοῦ ζοῦσε μὲ ἓνα δυνατὸ παλμὸ καὶ μὲ ἓνα ὄραϊο ὄνειρο. Ἡ χριστιανικὴ ἰδέα ἀγκυλιωμένη μὲ τὴν ἐθνικὴν, τὴν ἑλληνικὴν. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐλευθερὴ πατρίδα δημιουργοῦσαν μιὰ ἀτμόσφαιρα νοερὴ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ὁποίας ἀνέπνεαν καὶ ἐκινουῦντο οἱ Ἑλληνες τῆς Πόλης. Γαλουχημένοι μὲ τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις, ποὺ ἀφῆκε ἀκατάλυτες ἡ πτώσις τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ παραμονές αὐτὲς τοῦ Πάσχα τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς εὗρισκαν πλῆθος Ἑλλήνων τῆς Πόλης σ' ἓνα ὄραϊο ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ συναγερμὸ. Μιὰ ψυχικὴ ἀνάτασις ἐγιγάντωνε τὴ λαχτάρᾳ τῆς ἐξορμῆσεως τοὺς πρὸς τὴν ἐλεύθερη μητέρα πατρίδα τοὺς. Ἡ ἐβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ ἡ χαρμόσυνη ἡμέρα τοῦ Πάσχα στὴν Ἀθήνα ἦταν τὸ ὄνειρο τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ πολλῶν ξενητεμένων ἐλευθέρων Ἑλλήνων τῆς Πόλης. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα τῶν Βατῶν ἑκατοντάδες ἐθνικοὶ προσκυνητὲς κατέκλυζαν τὰ γραφεῖα τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἐταιριῶν γιὰ τὴν ἐξασφάλισι

χῶς ἀδξανόμενον ρυθμὸν. «Ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὖρη» ψυχάς, ὅπως «ἡ γυνὴ ἡ ἀπολέσασα μίαν δραχμὴν». (Λουκ. 15,8).

Καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἐν τῇ ἀναζητήσει δὲν θὰ κατασχορῆθῃ. «Ὁ ζητῶν εὐρίσκει» (Ματθ. 7,8). Εὐρίσκει ψυχὰς ὑπὲρ τῶν ὁπίων ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ πανάγιον Αἱμᾶ Του. Καὶ ἐπιστρέφει χαίρων. Καὶ μετὰ χαρᾶς τελειώνει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. «Τὴν διακονίαν του πληροφορεῖται». Καὶ μετὰ τῶν σεσωσμένων κωκλοῖ τὸ οὐράνιον θυσιαστήριον.

Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΜΠΑΡΔΑΚΟΣ

Διευθυντὴς Ἐξομολογήσεως
παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ

τῆς θέσεώς τους στὰ πλοῖα πού θά ἐταξίδευαν πρὸς τὶς ἑλληνικὲς θάλασσες, μὲ κατεύθυνσι τὰ ἑλληνικὰ χῶματα. Οἱ ἀλλόδοξοι κυρίαρχοι ἐβλεπαν μὲ κάποια ὑποψία — τὴν αἰώνια ἀνατολικὴ ὑποψία — τὴν προετοιμασία καὶ τὴν ἀναχώρησι κατόπι τόσων Κωνσταντινουπολιτῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπέφευγαν ὅμως νὰ δημιουργήσουν θόρυβο καὶ ἐπεισόδια. Ἄλλ' οὔτε καὶ οἱ Ἕλληνες προσκυνητὲς ἔδιδαν ἀφορμὴ σὲ παρεξηγήσεις. Μὲ τὰ φεσάκια τους ὅλοι ἐπλημμύριζαν τὸν «Πέλοπα», τὴν «Μαριαμίτσα» καὶ τὰ ἄλλα καράβια πού ἔφευγαν τῆς μέρες ἐκεῖνες τῶν παραμονῶν τῆς ἐβδομάδος τῶν Παθῶν καὶ τῆς Λαμπρῆς γιὰ τὴν ἐλεύθερη ἑλληνικὴ πατρίδα. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς αὐτοὺς πασχαλινοὺς ἐκδρομεῖς—προσκυνητὲς τῆς Πόλης—προτιμοῦσαν τὸν «Πέλοπα» πού ἔκαμνε τὴν γραμμὴ Κυκλάδων — Πειραιῶς. Τάμμα γι' αὐτοὺς ἢ ἐπίσκεψις τους στὴ Τῆνο καὶ τὸ προσκύνημά τους στὴν Μεγαλόχαρη Παναγία, τὴν Βαγγελίστρα. Ἡ Λοῦρδη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἢ περιλαμπρῆ αὐτῆ ἐκκλησία τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τῶν Ἑλλήνων κρατοῦσε σὲ διαρκῆ συγκίνησι τοὺς Ἕλληνας πού ἐταξίδευαν πρὸς τὴν κατεύθυνσί της. Ἔτσι καὶ οἱ Ἕλληνες πασχαλινοὶ ἐκδρομεῖς καθὼς τὸ πλοῖο προσήγγιζε πρὸς τὸ νησί αὐτὸ τῶν Κυκλάδων, πού τὸ ἐσκίαζε ἢ ἱερότητα τῆς ἀειπάρθενης Θεοτόκου. Καὶ στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ νησιοῦ μέσα στὴν ἀνοιξιάττη ὀρθρινὴ δμίχλη ὁ κόσμος αὐτὸς ἀνέπεμπε εὐχαριστήριον ὕμνον ψάλλοντας

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...»

Μιὰ γραφικὴ πομπὴ ἢ ἄνοδος τῶν ἐκδρομέων αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστορίας. Μιὰ κινουμένη γραμμὴ ἀπὸ κόκκινα φεσάκια σὰν μιὰ παράταξις ἀπὸ παπαροῦνες, πού τὶς ἀργοσάλευσ τὸ ἑλαφρὸ πρωῖνὸ ἀεράκι. Ἐφθάναν συνήθως τὸ πρωῖ τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ παρακολουθώντας μὲ κατάνυξι τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης μεταλαμβάναν κατόπιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Γιὰ τοὺς ὑπόδουλους αὐτοὺς ἀδελφοὺς μας ἢ θεία αὐτῆ μετάληψις στὴν ἐκκλησίαν τῆς θαυματουργοῦ Παντάσασας τῆς Τήνου ἦταν μιὰ διπλῆ ἀγία κοινωνία: χριστιανικὴ καὶ ἐθνικὴ.

*

Ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαῶν ἄλλαξε ὄψι μὲ τὴν πλημμύρα τῶν ἐκδρομέων προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Πόλη. Ἐρρόδιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων δρόμων τῆς Ἀθήνας τὰ κόκκινα φεσάκια τους καὶ ἡ συγκινητικὴ περιέργεια πού ἀγκάλιαζε τὸ καθετὶ τοῦ κλεινοῦ ἄστεως προκαλοῦσε τὴν περιέργεια καὶ τὴν συγκίνησι τῶν ἐντοπιῶν. Ἀνεπι-

φύλακτη ή συμπάθεια τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὰ φιλοξενούμενα «φεσάκια» καθὼς ἀποκαλοῦσαν τότε τοὺς Πολίτας. Δὲν ὑπῆρχε τότε τὸ πολιτικὸ καὶ κομματικὸ χάσμα, ποῦ εἶχε ἀργότερα διχάσει σὲ τρόπο ἀπογοητευτικὸ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς ὑποδούλους Ἑλληνας. Ἡ ἰδέα ἄλλωστε, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἦσαν ἐπισκέπτες περαστικοί, ἀπεμάκρυναν κάθε ὑποψία ἐπικίνδυνης ἴσως ἐγκαταστάσεώς των στὸ λευκὸ ἄστρ τῆς Παλλάδας.

Τὸ προσκύνημα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων ἦταν ἡ κυριώτερη ἀπασχόλησις τῶν πασχαλινῶν αὐτῶν ἀλυτρώτων προσκυνητῶν. Παντοῦ ἐγίνοντο δεκτοὶ μὲ εὐγένεια καὶ θερμὴ ἀγάπη ὡσὰν πραγματικοὶ ἀδελφοί. Ἰδιαίτερα θέσις προριζότανε στὸν σωλέα τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπου ἐκκλησιάζοντο οἱ ξένοι ἀδελφοὶ τῶν Ἀθηναίων. Καὶ στὸν καθεδρικὸ νὰδ παρεμέριζε τὸ πλῆθος γιὰ νὰ δώσῃ θέσι στοὺς Ἑλληνας τῆς Πόλης, γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆρχε μιὰ τιμητικὴ ἐπίσης θέσις. Συγκινημένοι ἀπὸ τὴς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν των οἱ ὑπόδουλοι πασχαλινοὶ ἐκδρομεῖς. Φιλύποπτοι μόνον — καὶ μὲ τὸ δίκηρ τους — ἀπέναντι μερικῶν πλανοθίων σαράφηδων, οἱ ὁποῖοι προσεφέροντο νὰ ἀλλάξουν μὲ τὴν δραχμὴ τὴς χρυσῆς τουρκικῆς καὶ ἀγγλικῆς λίρας καὶ τὰ ναπολεόνια τους.

Ἡ περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως καὶ ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως, ἦταν οἱ δύο μεγαλύτερες θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπολαύσεις τῶν ξένων μας. Μὲ τὰ κερὰ τους στολισμένα ἐζωντάνευαν μὲ τὴν εὐλάβειά τους μιὰ περασμένη βυζαντινὴ ἐποχὴ. Οἱ βασιλεῖς ἐδέχοντο ἀντιπροσωπεῖαν ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς αὐτοὺς. Ὁ Γεώργιος ὁ Α' καὶ ἡ εὐσεβὴς Ὁλγα, τοὺς ἐδέχοντο μὲ φιλοφρονήσεις καὶ ξεχωριστὴ συμπάθεια. Κρατοῦσαν ὅλοι τὰ φεσάκια στὸ χέρι καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους προσήρχοντο στὰ ἀνάκτορα μὲ ρεδιγότα. Οἱ κυρίες, Πολίτισσες ἀρχόντισσες οἱ περισσότερες, ἔλαμπαν ἀπὸ κοσμήματα. Ὁ δημοφιλὴς βασιλεὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐσπαζε τὸν πάγο τῆς ἐθιμοτυπίας. Δημιουργοῦσε τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς συγκινητικῆς οικειότητος· καὶ ὅλοι οἱ ὑπόδουλοι αὐτοὶ ξένοι ἀδελφοὶ ἐγκατέλειπον τὸ παλάτι κι' ἐνόμιζαν ὅτι ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ ἕνα παλῆ τους γνώριμο κονάκι.

Τὸ τσοῦγκρισμα τῶν κόκκινων αὐγῶν μὲ τοὺς εὐζώνους στοὺς στρατώνας τὸ Πάσχα ἦταν γι' αὐτοὺς μιὰ ἀπὸ τὴς μεγάλυτερες ἀπολαύσεις των.

Ἐνα ψυχικὸ ἀναβάπτισμα γιὰ τοὺς ἐκδρομεῖς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Πόλη ἢ παραμονὴ τους στὴν πρωτεύουσα τῆς ἐλεύθερης πατρίδας τους τὸ δεκάημερο αὐτὸ τοῦ προσκυνήματος. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀποχαιρετήσουν τὴν ἐλληνικὴ πρωτεύουσα αἰσθάνονταν ἕνα βᾶρος νὰ πιεῖξῃ τὰ στήθη τους. Ἐκαμαν τὰ μικροψῶνια

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

VIII.

433. Κι' ἀπ' αὐτὰ μὲν γίνεται ὀλοφάνερο τὸ μεγάλο του ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

434. Ἄκουσε δὲ καὶ τὸ τί λέει σὲ μιὰν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸ μαθητὴ του «Νάχης τὸ νοῦ σου στή μελέτη· καὶ στήν προσευχή· καὶ στή διδασκαλία». Κ' ἐπιπρόσθετα ἀναφέρει καὶ γιὰ τὴν καρποφορία τους, λέγοντας· «γιατί, ἂν τὰ πραγματοποιῆς αὐτὰ καὶ τὸν ἑαυτό σου θὰ σώσης καὶ τοὺς ἀκροατές σου». Καὶ σ' ἄλλο μέρος ἐπαναλαμβάνει. «Ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νᾶναι φιλόνεικος· ἀλλὰ νᾶναι καλωσυνάτος σ' ὅλους καὶ μεταδοτικός κι' ἀνεξίλικος». Καὶ παρακάτω πάλι λέει· «Σὺ δὲ νᾶσαι σταθερὸς σ' αὐτὰ ποὺ ἐδιδάχθηκες κ' ἐβεβαιώθηκες, ἀφοῦ ξέρεις ἀπὸ ποιὸν

τους καὶ συνέρρεαν ὅλοι καὶ πάλιν σὲ διάφορες ἐκκλησίες γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ὑψιστο γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ τοὺς ἔδωκε μὲ τὴν ἐπίσκεψί τους στὰ ἐλεύθερα χώματα. ... Σιωπηλοὶ καθὼς ἔφευγαν καὶ καθὼς τὸ πλοῖο ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ μεγάλο λιμάνι ἔστρεφαν ὅλοι τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸν λόφο τοῦ Λυκαβητοῦ. Ὁ λυγμὸς ἔπνιγε τὸν λαϊμὸ τους καὶ ὕστερα ἀπλώνετο ἕνας εὐχαριστήριος παιὰν, ὁ ὕμνος πρὸς τὴν ὑπέρμαχον Θεοτόκον. ...

Ἐπέρασαν χρόνια ἕκτοτε. Καὶ οἱ πόλεμοι μὲ τις ἐθνικὲς συμφορὲς σκορπίζοντας σὰν κυνηγημένα πουλιὰ τὰ πλήθη τῶν ἀλυτρώων ἀδελφῶν, ἔθρεσαν τέρμα στοὺς πασχαλινούς αὐτοὺς ἐκδρομεῖς. Τὸ καινούργιο πνεῦμα τῆς Τουρκίας κατήργησε τὸ φεσάκι ποὺ ἦταν τὸ πλέον γραφικὸν χαρακτηριστικὸν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ξένων προσκυνητῶν ἀνάμεσά μας.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

τάμαθες, κι' ἀφοῦ ἀπὸ βρέφος ἀκόμη τὴν ξέρεις τὴν ἱερὴ διδασκαλία, πὺ μπορεῖ νὰ σοῦ φωτίσῃ τὸ νοῦ». Κι' ἄλλοῦ πάλιν λέει: «Ὁλη ἡ ἅγια Γραφή εἶναι θεόπνευστη καὶ ὠφέλιμη γιὰ τὸ κήρυγμα, καὶ γιὰ τὸν ἐλεγχον, καὶ γιὰ τὴ μετάνοια, καὶ γιὰ νὰ διαπαιδαγωγηθῇ κανεὶς μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης, ὥστε νὰναι τέλειος στὴν ἀρετὴ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ».

435. Ἄκου δὲ τί προσθέτει ἀκόμη στὸν Τίτο, μιλώντας λίγο μαζί του γιὰ τὴν κατάσταση τῶν Ἐπισκόπων· «Πρέπει, λέγει, ὁ ἐπίσκοπος νὰναι τελείως κάτοχος τοῦ λόγου πὺ χρειάζεται γιὰ νὰ οἰκοδομῇ μὲ ἀσφάλεια, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νὰ ἐλέγχῃ κι' ὅσους ἀντιτείνου».

436. Σὰν εἶναι λοιπὸν κανεὶς ἀκατάρτιστος, πῶς θὰ μπορῇ, ὅπως αὐτοὶ λένε, νὰ ἐλέγχῃ καὶ ν' ἀποστομῶνῃ τοὺς ἀντιρησίες; καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀνάγκη ν' ἀφοσιώνεται κανεὶς στὴ μελέτη καὶ στὰ γραψίματα, ἀν πρόκειται νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀμορφωσιὰ αὐτῆ; Ὁλ' αὐτὰ εἶναι προσχήματα καὶ πρόφαση καὶ δικαιολογίες τεμπελιάς καὶ δισταγμοῦ.

437. «Ἄλλὰ μονάχα γιὰ τοὺς ἱερεῖς —μοῦ εἶπε— τὰ ὀρίζει αὐτὰ».

438. Μὰ γιὰ τοὺς ἱερεῖς βέβαια μιλοῦμε κ' ἐμεῖς αὐτῆ τῆ στιγμῆ· ὅτι ὅμως τὰ λέει καὶ γιὰ τοὺς πιστοὺς, ἄκου πάλι τί συμβουλεύει σὲ μιὰν ἐπιστολῆ του κάποιος ἄλλος· «Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἄς εἶναι μέσα σας ὀλοζώντανος καὶ πλούσιος καὶ πάνσοφος». Κι' ἄλλοῦ πάλι· «Ἄς εἶναι πάντοτε ὁ λόγος σας εὐχάριστος κι' ἀλατιτισμένος μ' εὐπροσηγορία· κι' ἄς ξέρῃ, πῶς πρέπει ν' ἀπευθύνεται στὸν καθένα χωριστὰ». Καὶ βέβαια γιὰ ὅλους ἔχει εἰπωθῇ τὸ ὅτι «πρέπει νὰμαστε ἔτοιμοι γιὰ ἀπολογία». Γράφοντας δὲ καὶ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς εἶπε, «ὁ ἕνας πρέπει νὰ στηρίζῃ τὸν ἄλλο καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα».

439. Ὅταν δὲ κἀνῃ λόγο γιὰ τοὺς ἱερεῖς, λέει·

Οἱ πρεσβύτεροι πού μᾶς κυβερνοῦν μ' ἀξιοσύνη, ἀς καταξιώνωνται διπλῆ τιμῆ· καί μάλιστα αὐτοὶ πού μοχθοῦν μὲ κηρύγματα καί μὲ διδασκαλίες».

440. Γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνώτατος προορισμὸς τοῦ κηρύγματος· ὅταν δηλαδὴ καί μὲ τὰ ὅσα κάνει ὁ καθένας καί μὲ τὰ ὅσα λέει, ὁδηγεῖ αὐτοὺς πού διδάσκει στὸ μακαριστὸ βίο, πού μᾶς ἀφῆκεν ὑποθήκην ὁ Χριστός. Γιατί ἡ πράξις δὲν ἤμπορεῖ βέβαια ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ διδασκαλία.

441. Καί δὲν εἶναι δική μου γνώμη αὐτή, ἀλλὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Σωτήρα μας «Αὐτός, εἶπε, θὰ ὀνομασθῆ μεγά-
λος, πού καί ἔργα θὰ κάνῃ, καί θὰ διδάξῃ». Ἐὰν ὅμως ἔταυτίζονταν τὰ ἔργα μὲ τὴ διδασκαλία, τὸ δεύτερο θάτανε περιττολογία, γιατί θάτανε ἀρκετὸ νὰ εἰπῆ μόνο «ὅποιος κάνει ἔργα». Τώρα ὅμως, μὲ τὸ νὰ τὰ ξεχωρί-
σῃ τὰ δύο αὐτά, φανερώνει πὼς τὰ ἔργα καί ἡ διδα-
σκαλία ἔχουν τὴν ἴδια βαρύτητα· καί πὼς γιὰ τὴν ἀπο-
τελεσματικὴν οἰκοδομὴ τοῦ πιστοῦ πρέπει τὸ ἓνα νὰ συμπληρώνῃ τὸ ἄλλο.

442. Ἡ τάχα δὲν ἔμαθες τί λέει τὸ ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Χριστοῦ στοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἐφεσίων «Γι' αὐτὸ νᾶσθε πάντα ἄγρυπνοι, μὲ τὴ θύμηση πὼς τρία ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἔπαυσα —νύκτα καί ἡμέρα καί μὲ κλάμματα— νὰ νουθετῶ τὸν καθένα σας χωριστά». Γιατί, σὲ τί ἐχρειαζόντανε τὰ δάκρυα καί οἱ νουθεσίες καί τὰ λόγια, ὅταν ἐλαμποκοποῦσε τόσο πολὺ ἡ ἀποστολικὴ του ζωὴ;

443. Κι' ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ ζήτημα τῶν ἐντολῶν, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς ἐπηρεάζῃ· θὰ μπορούσα ὅμως νὰ ἰσχυρισθῶ, πὼς δὲν περιορίζεται μονάχα σ' αὐτὸ ἡ μεγάλη του ἀποτελεσματικότητα.

IX.

Ἄνταν ὅμως ἀνακινῆται ἀγώνας γιὰ τὰ δόγματα, κι' ὅταν ὅλοι ἀντλοῦν τὰ ἐπιχειρήματά τους ἀπὸ τὰ

Ίδια κείμενα, στήν περίστασιν αὐτὴ ποιά εἶναι ἡ ἐπιβολή, πού θά μπορέσῃ ν' ἀσκήσῃ ὁ βίος;

444. Τί ὠφελοῦν τὰ πολλὰ ἰδρικοπήματα, ὅταν ὕστερα ἀπὸ τοὺς μόχθους ἐκείνους ξεπέσῃ κανένας ἀπὸ τῆ μεγάλης του ἀμάθειας στήν αἵρεσιν κι' ἀποσχισθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας; πρῶγμα, πού καθὼς ξέρω καλὰ ἐγώ, τῶπαθαν πολλοί. Ποιό εἶναι τὸ κέρδος του ἀπὸ τὴν καρτερικότητά του; Τίποτε ἀπολύτως· ὅπως καὶ τίποτα δὲν ὠφελεῖ ἡ ὑγιαίνουσα πίστις του, ὅταν εἶναι ἐλεεινὴ ἢ διαγωγὴ του.

445. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους, αὐτὸς πού τοῦλαχεν ὁ κλῆρος νὰ διδάσκῃ τοὺς ἄλλους, πρέπει νάχῃ τὴν ἐμπειρία τῶν τέτοιων ἀγώνων, κατ' ἐξοχὴν περισσότερον ἀπ' ὅλους.

446. Γιατί κι' ἂν αὐτὸς στέκεται γερὰ στὰ πόδια του, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν βλάψουν αὐτοὶ πού ἀντιγνωμοῦν, τὸ πλῆθος ὅμως τῶν ποιῶ ἀνίδεων πού βρίσκονται ὑπὸ τὴν καθοδήγησή του, ὅταν ἰδοῦν πὼς ἐνικήθηκεν ὁ ἀρχηγός τους καὶ πὼς δὲν μπορεῖ ν' ἀντιστάξῃ τίποτε σ' αὐτοὺς πού ἀντιλέγουν, δὲν ἀποδίδουν στήν ἀδυναμία του τὴν αἰτία τῆς ἥττας, ἀλλὰ στὴ σαθρότητα τοῦ δόγματος. Καὶ γιὰ τὴν ἀπειρία ἐνὸς ἀνθρώπου, βυθίζεται στὸν ἔσχατον ἀφανισμόν ὁ πολὺς κόσμος. Γιατί κι' ἂν δὲν ἐπικρατήσουν πέρα ὡς πέρα οἱ ἀντίθετοι, ἀναγκάζονται ὅμως ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ πράγματα, πού σ' αὐτὰ εἶχαν τὰ θάρρητά τους. Καὶ κι' ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν μὲ ἀμετακίνητη τὴν πίστις τους, δὲν μποροῦν νὰ προσηλώνωνται πλεῖα μὲ τὴν ἴδια σταθερότητα. Ἀλλὰ τέτοια παραζάλη κυριεύει τὴν ψυχὴ τους ἀπὸ τὴν ἥττα τοῦ διδάχου τους, ὥστε τὸ κακὸ νὰ καταντᾷ σὲ οἰκτρὸ ναυάγιο.

447. Καὶ ποιά συμφορὰ καὶ ποιά φωτιὰ σωριάζεται ἐπάνω στὸ πανάθλιο κεφάλι του, γιὰ τὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς πού χάνεται, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃς

ΦΟΡΕΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ο ΠΑΠΠΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἄγγελος στὸ παράστημα κι ἀηδόνι στὴ φωνὴ εἶναι ὁ σεβά-
σμιος παππᾶς τοῦ χωριοῦ. Ἡ παρουσία του παρηγορεῖ γνωστούς
καὶ ἀγνώστους. Θεῖα ἡ ὄψη του κι ἀπὸ τὸ στόμα του, παρήγορες
ἐλπίδες τῆς ζωῆς, φτερουγίζουν μὲς στὶς ψυχὲς ὀλόχρυσα τὰ λόγια
τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ τόπου μικρὸν τὸν πῆρε, ἀπὸ
συστάσεις. Τὸν ἐβόηθησεν οἰκονομικὰ νὰ μορφωθῇ. Τὸν ἐχειροτό-
νησεν ἱερέα καὶ τὸν διώρισε στὸ χωριό. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ἀνα-
λαμβάνει τὸ ἔργο του· ἔργο πολὺ δύσκολο καὶ ἔργο πολὺ σκλη-
ρό. Ὁ ναὸς ἄδειος ἀπὸ πιστοὺς. Ἡ βιοπάλη ἐσκλήρυνε τὶς ψυχές.
Ἡ φτώχεια ἐψύχρανε τὴν ἀγάπη τῶν πολλῶν. Τὸ μῖσος ἐρρίζωσε
στὰ στήθη. Τὰ ἤθη ἄλλαξαν. Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ ἐκμετάλλευση
ἐγκρέμισαν τὴν ὑπόληψη καὶ τὸν ἀνθρωπισμό. Οἱ κοινωνικὲς ἀντι-
θέσεις ἐσκοτίσαν τὴν ἔννοια τῆς ζωῆς. Πλοῦτος καὶ δυστυχία!
Ἰατρὸς καὶ πόλεμος! Καταστατικὸς χάρτης τῶν Δικαιωμάτων
τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἓνα χέρι ἡ ἄλυσίδα τῆς Κύπρου στὸ
ἄλλο! Ἀλλὰ ἐσύναξε ὁ παππᾶς τὴν ποιμνὴν του καὶ ἀνεζήτησε
τ' ἀπολωλότα. Ἡ κολυμβήθρα ἐγέμισε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ πιστοὺς
κι ἐξαναβάπτισε πνευματικὰ καὶ πάλι ὁ παππᾶς μεγάλους καὶ
μικροὺς μὲ τὸ νεράκι τῆς ζωῆς. Κι' ἐγέμισεν ὁ ναὸς ἀπὸ πιστοὺς
κι ἐπλημμύρισε ἀπὸ φῶτα μιὰ ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς του
τὸ ἀληθινὸ καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ φωτοβόλο μεγαλεῖο. Μακριὰ ἀπὸ τὶς
ἐγνοιες τῆς ζωῆς, στὴν εὐθυμὴ πλημμύρα τῆς ἀγάπης, τὸ πνεῦμα
τοῦ Θεοῦ, οἱ χωρικοί, πνευματικὰ προσκυνοῦσαν εὐτυχισμένοι.
Οἱ ἀποστολικὲς «ἀγάπες», ποὺ γιγάντωσαν τὸ Χριστιανισμὸ κι'
ἔσωσαν ἀπὸ τὴ δυστυχία ἑκατομμύρια δούλων κι ἐλευθέρων μὲ τὴν

ἀπὸ ἐμένα, γιατί τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ μονάχος σου.

444. Δείχνει λοιπὸν ἀμυαλωσύνη καὶ εἶναι σημάδι
κενοδοξίας αὐτό; τὸ νὰ μὴ θελήσω δηλαδὴ νὰ γίνω
ἀφορμὴ τοῦ χαμοῦ των σὲ τόσο πλῆθος, καὶ νὰ προκα-
λέσω ἔτσι γιὰ τὸν ἑαυτό μου μεγαλύτερη τιμωρία, ἀπ'
αὐτὴν ποὺ μὲ περιμένει τώρα ἐκεῖ; Ποιὸς ἔχει τὸ θάρρος
νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ αὐτό; Κανένας ἀπολύτως. Ἐκτὸς ἂν
βέβαια θέλῃ κανένας νὰ μὲ κατηγορῇ ἀσύστατα καὶ νὰ
κάνῃ τὸν ἔξυπνο μὲ τὶς συμφορὲς τῶν ἄλλων.

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ἐκκλησιαστικὴ ἀλληλοβοήθεια, ξανάζησαν καὶ πάλι στὸ χωριὸ μὲ τὸν καλὸ διάκονο, τὸν ἱερέα. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ταμεῖο Ἀλληλοβοηθείας τοῦ χωριοῦ ἐξυγίανε τὶς οικονομικὰς πληγὰς τῆς δυστυχίας καὶ ἄνοιξε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ μὲ τ' ἀγαθὰ τῆς ἐργασίας. Στὸ βιβλίον τοῦ παπᾶ «Οἱ Ἐνοριῖτες μου» περιγράφεται ἡ οἰκογενειακὴ, ἡ ἐπαγγελματικὴ, ἡ οικονομικὴ, ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασις ὅλων τῶν ἐνοριτῶν του. Στὸ βιβλίον του «Εἰσφορὰς καὶ ἐνισχύσεις» θὰ θαυμάσῃς τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοβοηθείας στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἠθικῆς κατάρπτωσις τοῦ λαοῦ. Δυστυχεῖς καὶ οἰκογενειάρχες βοηθοῦνται, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, ὄρφανὰ προστατεύονται, κόρες φτωχὰς προικοδοτοῦνται καὶ ἀτυχήματα περιθάλπονται. Οἱ δεκάρες τῶν πολλῶν γιὰ τὸν ἕνα καὶ ἡ δεκάρα τοῦ ἑνὸς γιὰ τοὺς πολλοὺς. Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ τῶν ἐνοριτῶν βοήθησε πολὺ στὴν ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν καλῶν ἀρετῶν στὶς σχέσεις τῆς μικρῆς τῶν κοινωνίας. Τὰ ὠραῖα βιβλία τῆς «δανειστικῆς βιβλιοθήκης» τῆς ἐκκλησίας μεταφέρουν ἀπὸ σπίτι πρὸς σπίτι τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ σὰν τὶς μέλισσες, ποὺ γυρίζουν στὶς κυψέλες τῶν ἀπὸ τὸ μυρωμένο ἀνθοκήπιο τοῦ ὁμορφου ναοῦ. Χαροῦμενα παιδιὰ καλλιεργοῦν μὲ τέχνη τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοὺς πρὸς ὄρθρους καὶ ἔσπερινούς· καὶ ἀπλώνεται γλυκεῖα ἡ ψαλμωδιὰ τοὺς μὲς στὶς ἀπλοῖκας τῶν χωρικῶν ψυχῆς· ἐλπίδα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τὸ πνευματικόν, τοῦ ὁμορφου, τοῦ τέλειου, τοῦ μυστηρίου, τοῦ ὑπερπέραν, τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ταράζουσιν τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς ἀκαταστασίαις καὶ πόλεμοι, ὁ παππᾶς ἡμερώνει τὶς σκέψεις καὶ παρηγορεῖ τοὺς δυστυχεῖς μὲ τὶς εὐχὰς τῆς εἰρήνης. Ὁ ναὸς ἐγένετο ἡ καρδιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς αἰσθάνονται οἱ πιστοὶ μὲ ἱερὴ συγκίνησιν τὶς ἐπιδράσεις τῶν παλμῶν τῆς. Ὁ παππᾶς ἐγένετο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τοῦ καὶ ὁ ἀναμορφωτὴς τοῦ χωριοῦ. Τέτοιος παππᾶς εἶναι πραγματικὸς φορέας πολιτισμοῦ.

ΛΑΜΠΡΟΣ Α. ΤΑΤΣΙΟΠΟΥΛΟΣ
Δημοδιδάσκαλος Δημαριοῦ Ἄρτης

«Θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ὥσπερ συζεύξαντες πρὸς Χριστὸν ἰεσ-
σίαν ἐκπέμψαι σπεύσωμεν τὸν τεθαμμένον ἡμῶν νοῦν, ὡς ἄλλον
Λάζαρον νεκρὸν, ὅπως ζωώσῃ τῇ Αὐτοῦ ἐπίστασιᾷ τῇ φρικτῇ,
βάβυ ἀδικαιοσύνης αὐτῷ προσφέρειν καὶ κράξιν· Ἐδδογημένος εἶ,
ὁ ἐρχόμενος!».
(Ἔχρος πλ. α').

«Ἡ πάντων χαρὰ, Χριστός, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἡ ζωὴ, τοῦ
κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται τῇ Αὐτοῦ ἀγαθό-
θητι καὶ γέγονε τύπος τῆς Ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων
θεῖαν ἄφρασιν».
(Ἔχρος β').

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

ΝΕΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Όταν λέμε Ιστορία, δὲν ἐννοοῦμε βέβαια τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἀποθησαύριση τῶν ἐμπειριῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ ἀποθησαύριση αὐτὴ εἶναι τόσο χρήσιμη καὶ τόσο ἀπαραίτητη, ὅσο καὶ ἡ πυξίδα στὸ πλοῖο. Γιατὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ ὅλα γύρω μας ἀλλάζουν. «Τὰ πάντα ρεῖ», ὅπως ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφός. Καὶ μέσα στὴν ἀέναη αὐτὴν ἀλλαγὴν, ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴ βοήθειά της, βρίσκει εὐκολώτερα τὸ σωστό του προσανατολισμὸ στὴν αἰωνόβια πορεία του.

*

Υπάρχουν ὁμως ἐποχές, ποὺ εἶναι κυριολεκτικῶς «μεταβατικές». Πραγματοποιεῖται δηλαδὴ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ μὲ πολὺ γοργότερο ρυθμὸ. Καὶ μπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς, πὼς σὲ κάθε τους στιγμὴ φθείρεται ἡ ἱστορικὴ σάρκα. Ἀπὸ τὴ φθορὰ δὲ καὶ τὴ διάθρυσή της αὐτὴ παράγεται ἕνας ἀνασχηματισμὸς τῆς ζωῆς καὶ μία, οὕτως εἰπεῖν, μετασάρκωση τοῦ κόσμου. Καὶ τέτοια εἶναι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ ζοῦμε.

Σήμερα ὅλα γύρω μας ἀλλάζουν διαρκῶς. Ἡ ζωὴ μηχανοποιεῖται. Ἡ ὀργανικὴ σύνδεση ψυχῆς καὶ σώματος διαταράσσεται καὶ προσβάλλεται. Αἱ ἀποστάσεις ἐκμηδενίζονται. Τὰ σύνορα μετατοπίζονται. Ταξίδια διαπλανητικὰ ἐπιχειροῦνται. Καὶ τὸ καθεστὶ γύρω μας συσκοτίζεται κι' ἀλλοιώνεται ἢ καὶ θρυμματίζεται. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι χάνεται ἡ πλαστικὴ ὠραιότητα τῆς ζωῆς. Ὑποχωροῦν σιγὰ-σιγὰ στὰ βάρη τῶν συνειδήσεων οἱ παλῆς ἠθικὰς ἀξίες. Καὶ κλονίζονται ἔτσι, σὰν ἀποσεισμὸ, τὰ θεμέλια, ποὺ ἐπάνω τους ἔχει στηριχθῆ κ' ἔχει τοποθετηθῆ ὁ βίος μας...

*

Εἶναι φανερό, πὼς στοὺς καιροὺς μας αὐτοὺς ἕνα πνεῦμα μηχανικοῦ πανθεισμοῦ ἔχει ἀπλώσει παντοῦ φτερὰ ἀετοῦ. Κι' ὅπως, ὅταν φανῆ ἡ σκιά τοῦ γερακιοῦ, κρῦβονται τὰ πουλιὰ μέσα στὰ σύσκια φυλλώματα, ἔτσι ἐξαφανίζονται ἐμπρὸς τοῦ ἥθου καὶ ἔθιμου καὶ πέφτουν σὲ ἀχρηστία σχεδόν, ἀρχαῖοι τρόποι ζωῆς. Καὶ ἡ ὑποχώρησις αὐτὴ εἶναι γενικὴ. Καὶ κάνει τὴν ἐποχὴν μας νὰ ἐμφανίζεται θολή, συγχυσμένη καὶ ἀμορφη· γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ κακόμορφη. Ἡ ἐξαφάνισις δὲ αὐτὴ τῆς παλαιᾶς πλαστικῆς ὁμορφιάς καὶ τοῦ ἀρχιτεκτονημένου βφους δὲν ἐμφανίζεται στὴν ὄλικὴ ζωὴ μονάχα. Ἀλλὰ καὶ στὴν κοινωνικὴ. Καὶ στὴν Τέχνη. Καὶ

διαβάζομε ποιήματα ἀκαταλαβίστικα. Καί βλέπομε ἔργα ζωγραφικὰ παράδοξα καί τερατόμορφα. Ἡ ὄψως τὰ λένε φουτουριστικά.

*

Δὲν εἶναι λοιπὸν διόλου παράδοξο, πὼς τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καί στὴν ὀργάνωση τῆς θρησκευτικῆς μας ζωῆς, πού κ' ἐκεῖ — ὀλιγώτερο βέβαια παρὰ ἄλλοῦ — σκιαζονται κι' ἀτονοῦν κάπως πατροπαράδοτες συνήθειες καί παληές ἱερές παραδόσεις. Κι' αὐτὸ ἔχει σὰν συνέπεια, νὰ τρομοκρατοῦνται καί νὰ καταθλίβωνται ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν συνδέσει τὴ ζωὴ τους μαζί τους. Καί μερικοὶ μάλιστα φθάνουν καί στὸ ἄτοπο συμπέρασμα, πὼς ὑφίσταται καί ὑποχώρηση τοῦ Χριστιανισμοῦ...

*

Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως, οὔτε φθείρεται, οὔτε ὑποχωρεῖ. Οὔτε καί εἶναι ἀναπόσπαστα ἐνωμένος μὲ τὴν καιρικὴν ἀάρκα. Οὔτε καί μ' ὀποιαδήποτε κοινωνικὴ σύσταση. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ αἰωνία ἀλήθεια πού οὔτε νὰ κλονισθῆ μπορεῖ, οὔτε νὰ φθαρῆ. Κι' ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον μας αὐτὸν εἶναι τὸ σπουδαιότερο γεγονός καί τὸ κεντρικὸ σημεῖο τῆς ἀνθρωπογονίας, πού μ' αὐτὸ ἐνισχύθηκε κ' ἐσώθηκε ἡ ἀνθρώπινη εἰκόνα.

*

Ὅσο καί νὰ καταστρέφη ὁ μηχανισμὸς καί ὁ ὀρθολογισμὸς τὴν πνευματικὴν ζωὴν κι' ὅσο καί νὰ ὀλιστικοποιηθῆ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς καί τὸ κύριον αἴτημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ κέρδος καί τὸ χρῆμα καί ἡ κατάκτησις τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου, πνευματικὴ καί εἶναι καί θὰ εἶναι πάντα ἡ πορεία τῆς ζωῆς. Καί ἡ ψυχὴ, ὅσο καί νὰ περιπλέκεται καί νὰ περισφίγγεται ἀπὸ τὰ κοσμικὰ πλοκάμια θὰ ἐλευθερώνεται πάντα καί θὰ ὑψώνεται, καί θὰ διανοίγεται πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως τὸ ἡλιοτρόπι στὸν ἥλιον. Καί μιὰ νέα συνείδηση θὰ δημιουργηθῆτε περισσότερο διαποτισμένη ἀπὸ τὸ φῶς καί περισσότερο λεπτὴ καί εὐαίσθητη, πού θὰ βρῆσκῃ τὴν πληρότητά της καί τὴν ἱκανοποίησίν της στὴν Ἐλευθερίαν καί στὴν Ἀγάπην. Γιατί κάτω ἀπὸ τὸ φῶς καί τῆς ἀγίας πνοῆς, πού ἐνεφύσησεν ὁ Θεὸς στὸν ἀνθρώπον, ὅταν τὸν ἐδημιούργησεν, θὰ βεβαιώνεται πάντα ἡ εἰκόνα καί ἡ ὁμοίωσίν του πρὸς τὸν Δημιουργόν πού εἶναι, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή «Πνεῦμα» καί «Ἀγάπη». Καί τὸ πνεῦμα καί ἡ ἔλευθερία ταυτίζονται.

Κ' ἔπειτα, ποτὲ μας δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε, πὼς ἡ ζωὴ μας ὀλη καί παράγεται καί προάγεται ἀνάμεσα ἀπὸ ἀντιθέσεις καί ἀπὸ ἀντιφάσεις. Ἡ ἡμέρα καί ἡ νύχτα, ἡ χαρὰ καί ὁ πόνος, ἡ κίνηση καί ἡ ἀδράνεια, ἡ σύνθεσις καί ἡ ἀποσύνθεσις, τὸ ὕψος

και τὸ βάθος, τὸ καλὸ και τὸ κακὸ ἀπαρτίζουσι τὴ διαδικασία της. Κι' ὁ καθένας εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος ἢ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν «στενὴν και τεθλιμμένην» ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ἢ τὴν εὐκολοδιὰ-βατην κι' ὀλιάνοικτη τοῦ Σατανᾶ.

Γι' αὐτὸ και ἡ πορεία μας ἐπάνω στὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι τραγική. Κ' ἐγένηκε πολὺ τραγικώτερη στὰ χρόνια μας αὐτά. Γιατί ὀλοένα και πληθαίνει ἡ κοσμική μας γνώση· και γευόμαστε λαίμαργα τὸν ξυρό της καρπὸ. Κ' ἔτσι σημειώνεται μέσα μας και γύρω μας μιὰ πτώση τρομερή· σὰν ἐκείνη τῶν πρωτόπλαστων, ποὺ ἐγένηκεν ἀφορμὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν Παράδεισο και νὰ αἰσθανθοῦν τὴ φοβερὴ τους γύμνια...

*

Ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων σήμερα εἶναι ψυχὴ Θωμάδων, ποὺ ζητοῦν και θέλουσι νὰ τ' ἀγγίξουσι ὅλα μὲ τὰ δάκτυλά τους. Τὴν πίστη σήμερα οἱ ὀρθολογιστὲς δὲν τὴν αἰσθάνονται παρὰ σὰν ἕναν ἐξαναγκασμὸν ἀπὸ τὴν ἀπτήν, ὀρατὴν και ψηλαφητὴν ἀπὸ τοὺς ἴδιους πραγματικότητα. Και δὲν ἀναγνωρίζουσι παρὰ τίς χερροπιαστὲς ἀλήθειες κ' ἐκεῖνα μόνον τὰ πράγματα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τ' ἀρνηθοῦν· γιατί εἰσχωροῦν και εἰσδύουσι στὴ συνείδησή τους διὰ τῆς βίας, μὲ τίς πέντε τους αἰσθήσεις και μὲ τὴν καθημερινή τους πείρα. Κι' ὅμως ὁ θεὸς Παῦλος τὴν ὄρισε τὴν Πίστη στὸν ἀθάνατον ἐκεῖνον ὀρισμὸ του «ὑπόστασιν πραγμάτων μὴ βλεπομένων».

*

Κ' ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ἀνοίγεται κάποιος μικρὸς φεγγίτης πρὸς τὸ ἀδυθόμετρο μυστήριον τοῦ κόσμου και τῆς Δημιουργίας, ἀντὶ νὰ φωτίζεται ὁ νοῦς ἀπὸ τὴ φλεγόμενη πνευματικὴν ἄβυσσο ποὺ μᾶς κυκλώνει, θαρρεῖς και εἰσβάλλει ἐντὸς του τὸ ἄπειρο χάος και σκοτάδι ἀπροσμέτρο.

Και πληθαίνει—ἀλλοίμονό μας!—ἡ ἀπιστία και ὁ ἀθεῖσμος τριγύρω μας. Ἡ φορικτὴ δηλαδὴ και ἀποτρόπαιη ἐκείνη κατάστασι τῆς συνείδησης, ποὺ ἀρνιέται τὴν πραγματικότητα τοῦ ἀγίου Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ἀέναη πηγὴ κάθε ζωῆς.

Κ' ἐξομοιοῦται ἔτσι ὁ ἀνθρωπος «κτῆνέσι τοῖς ἀνοήτοις». Και διόλου δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ τυφλοπόντικα ποὺ ζοῦν σὲ ὑπόγειες κρύπτες και μισοῦν τὸ φῶς. Και μὲ τὸν ἀδιάκοπο μόχθο του γιὰ νὰ θησαυρίξῃ, μοιάζει μὲ τὸ μικρὸ και σιχαμερὸν ἐκεῖνο ἔντομον — τὸν μπουρμπουλα, ὅπως τὸν λέγε οἱ χωρικοὶ μας — ποὺ μοναδικὴ του φροντίδα κ' ἔργον ἔχει, ν' ἀναζητᾷ τὴν κοπριά, νὰ τὴ σχηματοποιῇ σὲ μικροὺς βόλους· και ν' ἀγωνίζεται ὕστερα νὰ τὴν σύρῃ στὰ ὑπόγεια θαλάμια του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

(ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ)

Ένας άκάματος, άγνός και φλογερός έργάτης τοῦ άμβωνος, ό σεβαστός άρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος κυκλοφόρησε τελευταία σέ βιβλίό μιá σειρά άπό όμιλίες του πάνω στα Εὐαγγελικά Άναγνώσματα τοῦ έτους. Πρόκειται άπλῶς γιá τόν πρώτο τόμο μιáς σειράς κηρυγμάτων, πού θά περιλάβουν τά Άποστολικά Άναγνώσματα τοῦ έτους, τίς δεσποτικές έορτές, τίς θεομητορικές και τέλος τίς μνήμες τῶν μεγάλων και πιδ λαοφιλήτων άγίων τῆς Έκκλησίας.

Τό διάβασμα αὐτῶν τῶν πρώτων σελίδων, πού προσφέρει ό π. Χαράλαμπος, γεννᾷ στήν ψυχή άγια και εὐφρόσυνα αισθήματα. Διότι τίς χαρακτηρίζει βαθειά κατανόηση τοῦ θείου λόγου, δυνατή και ξásτερη έρμηνεία του επάνω στα άθάνατα άχνάρια τῶν Πατέρων τῆς Έκκλησίας, έξáισια σέ πολλά σημεία μορφή, άπλότης και θέρμη, πατρικός τόνος ὅπως άρμόζει νά είναι στα χείλη τοῦ ποιμένος ό λόγος τοῦ Κυρίου, και θαυμάσια εὐστοχία στήν έκλογή τῶν θεμάτων, ὅστε νά είναι πάντα εκεῖνα πού ενδιαφέρουν περισσότερο κι' ὄφελουν άμεσώτερα τοὺς σημερινοὺς χριστιανοὺς.

Όπως κι' ό τίτλος δηλώνει τοῦ νέου Κυριακοδρομίου, σάν σέ νοητή κιβωτό περιέχονται μέσα του ὅλα τά «μυστικά τῆς εὐτυχίας», τῆς άληθινῆς μακαριότητας, παρμένα άπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτός είναι ἡ αὐδός και ἡ άλήθεια και ἡ ζωή». Αὐτός είναι πού μαθαίνει στόν άνθρωπο πῶς θά βγῆ άπό τά δεσμά τῆς άμαρτίας και τίς άδιεξόδους τῶν παθῶν στο φῶς και τή χαρά, στήν άθανασία και τή λύτρωσι.

Και πῶς τό μαθαίνει αὐτό; Μὲ τόν λόγο του, πού δείχνει σέ κάθε ψυχῆ τή μόνη σωστή ὁδό, τή μόνη άληθινή άλήθεια, τή μόνη άξια ζωή. Μὲ τόν λόγο του, πού είναι ἡ Άγία Γραφή και τό κήρυγμα τῆς Έκκλησίας, τό ὅποιο πηγάζει άπό τή Γραφή και τήν κάνει προσιτή σέ κάθε διψασμένη ψυχῆ. Μὲ τόν λόγο του, πού είναι ό ἴδιος Αὐτός.

Τί άλλο, λοιπόν, μπορεί νά είναι τό κήρυγμα παρά διατροφή άπό τό τραπέζι τῆς Γραφῆς; Και τί άλλο μπορεί νά κάνη ὅποιος κηρύσσει στις ψυχές τόν Χριστό, παρά νά άντλή άπ' αὐτή;

Τά κηρύγματα τοῦ πατρός Χαράλαμπος έχουν, λοιπόν, κατάκαθαρους χυμούς άπό τό δέντρο τῆς Γραφῆς. Δέν ξεστρατίζουν στους χώρους τῆς ανθρώπινης σοφίας, άλλα ἡ γλῶσσα τους είναι εὐαγγελική. Γι' αὐτό βρίσκουν άπ' εὐθείας τήν καρδιά και μιλοῦν βαθειά μέσα της. Τά διακρίνει μιá άποστολική εὐθύτης, μιá προ-

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Κάθε μία έορτή τῆς Θρησκείας μας, είτε μεγάλη είτε μικρή, μπορεῖ νά μᾶς φέρῃ πλήθος σκέψεις καί νά μᾶς προσφέρει ἀξιόλογα ἠθικά πορίσματα καί ἐξαιρετά συμπεράσματα. Αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν μνήμην τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, πού έορτάζομεν σήμερα. Ἡ ζωὴ τῆς Ὀσίας αὐτῆς μπορεῖ νά γίνῃ ἀφορμὴ γιά πλατύτατες σκέψεις.

Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς παλαιούς Συναξαριστὰς ὅτι, ἡ Ὀσία Μαρία κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καί γιά τοῦτο ἐλέγετο Αἰγυπτία. Ἐξῆσε στὰ χρόνια τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ (354-431) καί εἶχε ζωὴν ἀκατάστατη καί περιπετειώδη. Εἶναι περιττὴ ἡ ἐξιστόρηση τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀθλίας ζωῆς της. Ἀρκεῖ μονάχα νά ξέρουμε ὅτι, ἀπὸ τὴν παιδικὴ της ἡλικία παρε-

φητικὴ «ὠμότης», θάλεγα, πού δὲν ἀφήνει αὐταπάτες στὸν ἀμαρτωλό, στὸν βασανισμένο, στὸν πάσχοντα μέσα σὲ τόσους πειρασμούς καί σὲ τόσες πτώσεις χριστιανό. Ἀλλὰ δὲν λείπει καθόλου ἀπὸ τὰ κηρύγματα αὐτὰ κι' ἐκεῖνη ἡ γλυκύτης, ἐκεῖνη ἡ ἰλαρότης, ἐκεῖνοι οἱ ἀναπαικτικοὶ τόνοι, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ξεχύνει μὲς ἀπὸ τὴ Γραφή. Οἱ σελίδες αὐτῶν τῶν κηρυγμάτων εἶναι σφραγισμένες ἀπὸ τὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ μας: ἐλάτε σὲ μένα καί θὰ σᾶς ἀναπαύσω. Εἶναι προσαρμοσμένες σ' ἐκεῖνα τὰ προφητικά λόγια πού εἰπώθηκαν γιά τὸν Ἰησοῦ, πὼς «κάλαιμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει καί λίνον τυφώμενον οὐ σβέσει»). Εἶναι δηλαδή μετὰ τὴ στοργή, τὴ διάκρισι καί τὴ λεπτότητα τοῦ Θεοῦ ἐλέους ζυμωμένες, ὥστε νά μὴν ἀπωθοῦν τὸν ἀδύνατο καί νά μὴ τσακίζουν τὸν ἀποκαμωμένο.

Πὼς φαίνεται ὅτι τὰ κηρύγματα αὐτὰ προέρχονται ὄχι ἀπὸ θεολόγο, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀπὸ ποιμένα, ἀπὸ ἱερέα, ἀπὸ πατέρα!

Γι' αὐτό, ἰδιαίτερος χρήσιμα θ' ἀποβοῦν σ' ἐκείνους τοὺς ἐφημέριους μας, πού θεραπεύουν τὸ κήρυγμα κι' ἀναζητοῦν πάντοτε τὰ καλὰ κι' εὐχρηστα βοηθήματα στὸ ἔργο τους.

Εἶθε νά ἀκολουθήσουν κι' οἱ ἄλλοι τόμοι τῆς σειρᾶς, πού ὁ π. Χαράλαμπος ὑπόσχεται. Ἡ ὠφέλεια πού θὰ προκαλέσουν ὄχι μόνον στὸ πλατὺ κοινὸ τῶν ἀναγνωστῶν, ἀλλὰ εἰδικώτερα καί στοὺς ἱερεῖς μας, πού κηρύττουν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, θὰ εἶναι μεγάλη.

σύρθη σὲ ἠθικὸ ζεπεσμὸ καὶ πὼς ἐκυλίετο στὴν χειρότερη ἀκόλαστη ζωὴ ἐπὶ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια! Ἔζησε μέσα στὴν ἀνηθικότητα καὶ στὸν ἐξευτελισμὸ... Ἀλλά, ὅταν βρέθηκε στὴν ἀγία πόλη τῆς Ἱερουσαλῆμ, φωτίστηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς καὶ ἐσυλλογίσθη σὲ ποιὰν ἠθικὴ ἀθλιότητα ἐζοῦσε! Μιὰ θαυμαστὴ ἠθικὴ ἐπανάσταση ἔγινε μέσα της, μαζί με τὸν θρίαμβο τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Ξαφνικὰ ἀνένιψε καί, με εὐλικρινῆ μετάνοιαν, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ ζωὴν. Ὁ κλονισμὸς τῆς ψυχῆς της ἦτο βαθύτατος καὶ δημιουργικὸς. Καὶ χωρὶς ἀργοπορίαν, ἡ ἕως χθὲς ἀθλία Μαρία, εὐρῆκε τὸν ἠθικὸ δρόμον.

Ἔτσι, με τὴν μετάνοιάν της, ἡ ἁμαρτωλὴ ἐπεδίωξε νὰ μονάσῃ καὶ με τὸν κατόπιν βίον της νὰ ξεπλύνῃ τὴν συνεχῆ ἁμαρτίαν, μέσα στὴν ὁποίαν ἐζοῦσε ἐπὶ δεκαεπτὰ χρόνια. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἡ ἔρημος, ἡ πέραν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην, ἐκεῖ ποῦ τώρα εἶναι τὸ κράτος τῆς Ὑπεριορδανίας, ἦταν κέντρον μοναστισμοῦ. Πλήθη ἀσκητῶν ἐζοῦσαν ἀπομονωμένοι στὴν ἔρημον. Κατόπιν ἀπὸ τὰ ἐρημικὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σινᾶ, ἔγινε καὶ ἡ ἔρημος αὐτῆ, κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα, ἕκτασις μοναστικῆ. Ἐκεῖ ἐμόνασαν καὶ ἐδίδαξαν ἐπιφανεῖς ἀσκηταί, ὅπως ὁ Ἰλαρίων, ὁ τῆς Γάζης, ποῦ ἦτο μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ἡ Μελανία ἡ πρεσβυτέρα, ἡ Παῦλη, ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος καὶ ἄλλοι. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῆ μόνη της καὶ νὰ μονάσῃ ἡ Μαρία. Καὶ πραγματικὰ ἔζησε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μετάνοίας της καὶ κατόπιν μιὰ ζωὴ αὐστηρότατα ἀσκητικῆ στὴν ἔρημον ἐκείνην. Σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἡ Ὁσία Μαρία ἔζησεν στὴν ἔρημον. Ἡ μετάνοιά της ὑπῆρξε σταθερὴ καὶ τελεία. Καὶ τέλος ἀπέθανε στὴν ἔρημο, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νὰ μεταλάβῃ τῶν Ἀγράντων Μυστηρίων.

Τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τῆς Ὁσίας Μαρίας ἐξέπληξεν, ἀλλὰ ἔμεινε καὶ ὡς μάθημα. Ἡ Μαρία ἀργότερα ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ὁσία καὶ ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἔγραψε τὴν βιογραφίαν της.

*

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τῆς ὁποίας ἡ μνήμη εορτάζεται τὴν 1ην Ἀπριλίου, ἀποδεικνύει με τὸν πιὸ ζωηρὸ τρόπο τὴν ἀφάνταστα μεγάλη δύναμη τῆς Μετάνοίας.

Ἀφοῦ ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη ἡ Μαρία ἐκυλίετο στὴν ἁμαρτία καὶ στὸν ἀνθρώπινο ἐξευτελισμὸ, ἀνένιψε καὶ μετενόησεν. Ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν μετάνοιαν τῆς ἁμαρτωλῆς. Καὶ ἐκείνη ἐπεσφράγισε τὴν μετάνοιάν της με ἀσκητικὴ ζωὴν σαράντα ὁλόκληρων χρόνων.

Ἡ Ὁρθόδοξος θρησκεία μας δίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν στὴν Μετάνοιαν, ὅταν εἶναι εἰλικρινῆς καὶ ἔμπρακτος. Εἶναι θεοσύστατος καὶ ἀναγκαία πρᾶξις ἡ Μετάνοια. Καὶ τὴν καθοδηγεῖ πάντα ὑπερτάτῃ ἠθικῇ δυνάμει. Πρέπει ὅμως ἡ Μετάνοια νὰ εἶναι ὄχι μονάχα εἰλικρινῆς καὶ ἔμπρακτος, ἀλλὰ καὶ ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, χωρὶς ἐπάνοδον στὴν ἁμαρτίαν. Τότε εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικόν, γιατί ἀποπλύνει τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἁμαρτίας καὶ συνδέει πάλιν τὸν ἕως χθὲς ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν. Εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπάνοδον στὴν κατάστασιν τῆς θείας Χάριτος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ θρησκεία μας ὑψώσε τὴν Μετάνοιαν εἰς Μυστήριον, εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπισφραγίζει ἐπίσημα τὴν Μετάνοιαν.

*

Καθημερινῶς πρέπει νὰ σκεπτόμεθα ὅτι, ἔχουμε χρέος νὰ μετανουῶμεν, ὅταν πέσουμε σὲ ἁμαρτήματα. Καὶ ἡ ὑπόμνησις αὐτῆ γίνεται ἀκόμη καὶ στὴν Κυριακῇ Προσευχῇ, δηλ. στὸ «Πάτερ ἡμῶν», πού τὴν ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Στὴν Κυριακῇ Προσευχῇ λέγομεν: «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν». Ἔτσι ζητοῦμεν ἄφεςιν, τῶν ἁμαρτιῶν μας, κατόπιν ἀπὸ τὴν μετάνοιαν γι' αὐτές. Βεβαιώνομεν λοιπὸν μὲ αὐτὴν τὴν φράσιν ὅτι, τρέφομεν τὴν σταθερὰν ἐλπίδα ὅτι, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, χάρις στὴν μακροθυμίαν του, ὅποια καὶ ὅσα κ' ἂν εἶναι τ' ἁμαρτήματά μας, μπορεῖ νὰ τὰ ἐξαλείψῃ, ἂν μετανοήσωμεν μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἂν μὲ συντριβὴν καρδίας ἀναγνωρίσωμεν τὴν θέσιν μας καὶ μὲ σταθερῇ ἀπόφασιν ὑποσχεθοῦμεν στὸν Ἰψιστον ὅτι, ποτὲ πιά δὲν θὰ ὑποπέσωμεν, ἐν γνώσει μας, στὶς κακὰς συνήθειαις τῶν περασμένων καὶ δὲν θὰ λερῶσωμε τὴν ὁμορφιά τῆς θείας εἰκόνας τοῦ ἀνθρώπου, πού ὁ Θεὸς μᾶς ἐτίμησε μ' αὐτήν.

Εἶναι φανερόν ὅτι, οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τους, ὀφείλουσι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των ν' ἀποπλύνουσι τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἐνοχῆς των ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ νὰ πραγματοποιήσουσι αὐτὴν τὴν ὀφειλήν, πρέπει ν' ἀποτείνουσι στὸν οὐράνιον Πατέρα τὴν ἰκεσία διὰ τὴν ἄφεςιν τῶν ἁμαρτιῶν των. Ὅταν λοιπὸν ἀποτείνωμεν αὐτὴν τὴν ἰκεσίαν μὲ θέρη καὶ εἰλικρίνειαν, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βαρῦτατο φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας.

*

Ἡ ἀληθινή, ἡ εἰλικρινῆς, ἡ ὁλοκληρωτικὴ μετάνοια, ἡ ὁποία καὶ καταλήγει στὴν Ἐξομολόγησιν, πρέπει νὰ ἔχει τὰ ἀκόλουθα συστατικά:

Πρώτον: Πρέπει νὰ ἔχη τὴν πλήρη ὁμολογίαν τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Δεύτερον: Τὴν πεποίθησίν μας στὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Θεοῦ, ποῦ δὲν διώχνει καὶ δὲν ἀφήνει στὴν τύχην του τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον ποῦ μετανοεῖ, ἀλλὰ ἀντίθετα θέλει τὴν ἐπιστροφήν του πρὸς Αὐτόν.

Τρίτον: Τὴν πίστιν μας στὸν Σωτῆρα μας, ποῦ ἀπέθανε γιὰ μᾶς, δηλαδὴ γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας, καὶ ποῦ μᾶς ἔδωσε τὴν χάριν τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς.

Τέταρτον: Τὴν βεβαιότητην καὶ σταθερὰν ἀπόφασίν μας, ὅτι θὰ ἀλλάξωμεν πορείαν ζωῆς καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσωμεν στὶς πρὶν ἁμαρτίες μας.

*

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἁμαρτία κάνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ. Ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ὅσο πορωμένος κι' ἂν εἶναι, νοιώθει τὴν ἠθικὴν του κατὰπτωσιν. Ἡ συνειδήσίς του τοῦ τὸ λέει συνεχῶς. Κ' ἔτσι ὁ ἁμαρτωλὸς τυραννεῖται.

Ἡ Μετάνοια ἀντιθέτως χτυπᾷ καὶ πληγώνει καίρια τὴν ἁμαρτία κι' ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ νύχια τῆς, ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά του καὶ ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, ποῦ τὸν βασανίζουν.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους λοιπὸν ἄς σπεύσωμεν πρὸς τὴν Μετάνοιαν.

Ὅταν ἡ ἁμαρτία μᾶς πλακῶνῃ τὴν ψυχὴν, ἄς μετανοῶμεν εἰλικρινὰ καὶ ὀριστικὰ καὶ ἄς καθαρίζωμεθα στὸ ἱαματικὸν ψυχικὸν λουτρὸν τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως.

Ἡ ἁμαρτία πρέπει νὰ πεθαίνῃ ὀριστικὰ μετὰ τὴν θαυμαστὴν δύναμιν τῆς Μετανοίας καὶ μετὰ τὸ ξαναγύρισμα στὸ θεῖον φῶς, στὸ δρόμο τῆς χριστιανικῆς Ἠθικῆς καὶ τῆς Πίστεως.

Ἀφάνταστα μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη τῆς Μετανοίας!

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

«Συνταφέντες Σοι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς, ἠξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει Σου καὶ ἀνυμνοῦντες κράζομεν Ὁσαννὰ ἐν ὑψίστοις! Ἐδόλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». (Ἦχος δ').

«Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν καὶ ὡς φίλοι Αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' Αὐτόν καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου συμπνιγῶμεν, ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράζομεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ῥῦσαι ἡμᾶς». (Ἦχος πλ. α').

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

Κυριακή 20 Ἀπριλίου (Τοῦ Ἑωμᾶ)

(Ἰωάν. κ' 19-31)

«Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων...διὰ τὸν φόβον
τῶν Ἰουδαίων ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη
εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη
ὑμῖν». [Στίχ. 19]

[Κι' ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές...γιὰ τὸν
φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ
στάθηκε στὴ μέση καὶ τοὺς λέγει· εἰρήνη
σὲ σᾶς].

Σφαλισμένες ἦσαν οἱ πόρτες τοῦ ὑπερώου, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,
ἔπου εἶχαν συναχθῆ, καταπτοημένοι καὶ περίφοβοι οἱ μαθηταί.
Καὶ χωρὶς νὰ τίς ἀνοίξῃ, τίς πέρασε ὁ Ἀναστημένος Κύριος,
στάθηκε στὴ μέση, ἔγινε ὄρατὸς κι' ἀκουστὸς στοὺς φίλους του
καὶ τοὺς χαιρέτησε: Εἰρήνη σὲ σᾶς. Ἔγινε ἀκριβῶς ἐκεῖνο, πού
περίμεναν, ἐκεῖνο ἔπου δὲν πῆγαιναν πιά οἱ λογισμοὶ τους. Οἱ
Μυροφόρες τοὺς εἶχαν ἤδη ἀναγγεῖλει τὴν Ἀνάστασι, ἀλλὰ αὐτοὶ
δὲν τίς εἶχαν πιστέψει, θεωροῦντες τὰ λόγια τους παραλήρημα.
Τί περίμεναν οἱ Ἀπόστολοι; Νὰ ἔλθουν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ νὰ τοὺς
πάρουν κι' αὐτούς, ἔπως τὸν διδάσκαλό τους, γιὰ νὰ τοὺς ὀδη-
γήσουν στὴ σφαγὴ. Ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σκεφθῆ;
Ποιὸς ἄλλος θὰ εἶχε λόγο νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ καὶ ν' ἀσχοληθῆ μαζί τους;
Ἐκεῖνος, πού τοὺς ἀγαποῦσε, πού εἶχε ὅσο κανεὶς ἄλλος θέσι στὸν
ὄμιλό τους, ὁ γλυκύτατος Κύριος, ἦταν ἀποθαμμένος, ἄπνους στοὺς
κόλπους τῆς γῆς. Οἱ ὄχλοι, πού ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες τὸν εἶχαν
ὑποδεχθῆ μὲ τὰ κλαδιά τῶν φοινίκων καὶ εἶχαν ζηλέψει τοὺς φί-
λους καὶ τοὺς διαλεχτούς του, τώρα οὔτε τοὺς σκέφτονταν κἄν.
Κι' ἂν τοὺς σκέφτονταν, θὰ ἐνοιωθῶν περιφρόνησι. Μονάχα οἱ
Ἰερεῖς, οἱ Γραμματεῖς κι' οἱ Φαρισαῖοι, ἔχοντες θανατώσει τὸν
Χριστό, θὰ ἤθελαν ἴσως νὰ βάλουν χέρι καὶ στοὺς στενοὺς φίλους
του. Μονάχα αὐτοὶ ἴσως νὰ συλλογίζονταν τοὺς ἀποστόλους καὶ
νὰ ἔστειλαν μιὰ ἄλλη σπεῖρα νὰ τοὺς πιάσῃ.

Ἄλλὰ νά, πού δὲν ἔγινε ἔτσι. Δὲν συνέβηκε τὸ κακό, πού ἡ
ἀνθρώπινη ὀλιγοπιστία προσδοκοῦσε, ἀλλὰ τὸ μέγιστο καλό,
πού ἡ θεία ἀγάπη καὶ δύναμις εἶχε ἐτοιμάσει. Ὁ Ἰησοῦς, μὲ
σάρκα καὶ ὄστα, ἀναστημένος ἀπὸ τὸν τάφο, διάβηκε μὲ τὸ ἔνδοξο
ἀφθαρτισμένο καὶ πνευματικὸ σῶμά του τίς κλειστές πόρτες τοῦ
ὑπερώου, παρουσιάσθηκε στοὺς φίλους του καὶ τοὺς ξαναχαιρέ-

τησε με τὸν ἀξέχαστο καὶ γλυκύτατο ἐκεῖνο χαιρετισμό, ποῦ τόσο συχνὰ τοὺς εἶχε ἀποτείνει: Εἰρήνη ὑμῖν.

Εἰρήνη σὲ σᾶς. Ἄς σκορπίσουν ἀπὸ τὶς ψυχές σας ὁ φόβος κι' ἡ ἀπόγνωσις. Ἄς αἰθριάσῃ ὁ νοῦς σας. Κυττᾶχτε τὰ χέρια μου καὶ τὴν πλευρά μου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος. Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Δεσπότης καὶ διδάσκαλός σας. Ὁ Ἄδης δὲν με κράτησε, τὸ σκότος δὲν με καταπίε, ἡ φθορὰ δὲν με κυρίευσε. Ὁ τάφος με ξενοδόχησε διὰ λίγο, ἡ γῆ με φύλαξε πρὸς ὥρας. Ἀναστήθηκα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς κι' ἤλθα νὰ σᾶς δῶ, νὰ μιλήσω μαζί σας, νὰ φάω ἀπὸ τὸ φαί σας. Ἄς ἔλθῃ, λοιπόν, ἡ εἰρήνη στὶς ταραγμένες καρδιές σας, ἄς ἀναστηθῇ ξανά ἡ πίστις σας.

«Ἐἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πάλιν αὐτοῖς· Εἰρήνη ἡμῖν.»

Εἰρήνη σὲ σᾶς, ἄλλη μιὰ φορά. Ὅπως μ' ἔστειλε ὁ Πατέρας μου, ἔτσι κι' ἐγὼ τώρα στέλνω σᾶς.

«Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον». Πάρτε, δεχθῆτε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ μ' αὐτὸ ὁ Πατέρας μου με σήκωσε ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ με δόξασε. Δεχθῆτε τὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα, γιὰ νὰ σηκωθῆτε κι' ἐσεῖς ἀπὸ χάμου, ὅπου κείτεται ἡ πίστις σας, ἡ ἀγάπη σας, ἡ ἐλπίδα σας. Ἀναστηθῆτε κι' ἐσεῖς στὴν καινούργια, τὴν ἀθάνατη ζωή. Ἐγερωθῆτε γιὰ νὰ μὴ γνωρίσετε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὴν ἀκίνησια καὶ τὸ συμμάζωμα, ἀλλὰ νὰ διατρέξετε τὴν οἰκουμένη σὰν ἀετοὶ καὶ νὰ φέρετε στὶς ψυχές τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς μου. Λάβετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς μου, γιὰ νὰ περάσετε κι' ἐσεῖς, ὅπως ἐγὼ ἀπὸ τὸν σφραγισμένο τάφο καὶ τὶς κλειστὲς αὐτὲς πόρτες, γιὰ νὰ περάσετε κι' ἐσεῖς ἀπ' ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ δώσετε σὲ ὅλους τὴν εἰρήνην ποῦ ἐγὼ σᾶς δωρίζω.

«Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον» σημειώνει ὁ Εὐαγγελιστής, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ποιοὶ μαθηταὶ; Ὅχι ὅλοι, ἀλλὰ οἱ δέκα μόνο. Διότι ἔλειπαν δύο. Ἐνας, ποῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρῆ ποτὲ πιά, ὁ προδότης. Κι' ἕνας, ποῦ ἄξιζε περισσότερο ἀπ' ὅλους νὰ δῇ αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὸν Κύριο, ὁ Θωμᾶς ὁ Δίδυμος. Γιατὶ ἦταν μία καρδιά πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες. «Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἤλθεν ὁ Ἰησοῦς», σημειώνει πάλι ὁ εὐαγγελιστής. Δὲν ἦταν, λοιπόν, μαζί τους. Εἶχε βγῆ ἔξω, ἴσως γιὰ νὰ προμηθευθῇ τροφίμα, ἴσως διὰ νὰ μάθῃ τίποτε ἀπὸ τὶς προθέσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ. Δὲν φοβόταν αὐτὸς, ὅπως οἱ ἄλλοι. Δὲν τὸν ἐγνοιαζαν οἱ κίνδυνοι. Καὶ πὼς αὐτὸ πράγματι ἔτσι ἦταν, τὸ βλέπει ἀπὸ τῆ συμπεριφορὰ αὐτοῦ τοῦ μαθητοῦ σὲ μιὰ ἄλλη περίστασι, ποῦ τὴν ἀναφέρει ὁ ἴδιος εὐαγγελιστής, ὁ Ἰωάννης. «Ὅταν ὁ Κύριος ξεκίνησε νὰ πάῃ στὴ Βηθανία, γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὸν Λάζαρο, οἱ ἄλλοι

μαθηταί θέλησαν νά τόν ἀποτρέψουν, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νά τόν λιθοβολήσουν. Τότε ὁ Θωμᾶς μπῆκε στή μέση καί τοὺς εἶπε:

— Ἄγωμεν καί ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

Αὐτὸς, λοιπόν, ὁ γενναῖος μαθητῆς ἔλειπε, ὅταν γιὰ πρώτη φορά εἶδαν οἱ Ἀπόστολοι τὸν Ἀναστημένο Κύριο. Κι' ἦταν, ἀκριβῶς γιὰ τὴ γενναϊότητά του, ἐκεῖνος, πού ἀξίζε πῶς πολὺ ἀπ' ὅλους αὐτὴ τὴ χαρά.

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ τὴν ἐπεφύλαξε ξεχωριστή. Ἦλθε ὕστερα ἀπὸ ὀχτῶ μέρες εἰδικὰ γι' αὐτόν. Καί τοῦ σκόρπισε μονομιᾶς τὴ φυσικὴ καί δικαιολογημένη δυσπιστία πού ἔδειξε, ὅταν οἱ συμμαθηταί του τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι εἶχαν δῆ τὸν Κύριο.

Κυριακὴ 27 Ἀπριλίου (τῶν Μυροφόρων)

(Μάρκ. ιε' 43 - ιστ' 8)

«Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν πού τίθεται [ΙΕ' στ. 47].

[Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσή κνυτοῦσαν πού τὸν ἐνταφίασαν].

Ἡ Μαρία ἀπὸ τὰ Μάγδαλα, γιὰ τὴν ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν εἶναι ταυτισμένη μετὰ τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, πού ἄλειψε τὸν Κύριο μετὰ μῦρο στὸ σπίτι τοῦ λεπροῦ Σίμωνος. Αὐτὸ τὸ πιστεύουν—ὅπως καί τόσα ἄλλα ἀστήρικτα καὶ πλανερὰ πού δὲν ἔχουν ἕδαφος στὴν Ἁγία Γραφή—μονάχα οἱ αἵρετικοὶ Δυτικοί.

Τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει, ὅτι ὁ Κύριος εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ Μαρία «ἑπτὰ δαιμόνια». Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ἐκεῖνη τῆς ἰάσεως, ἡ κόρη αὐτῆ τῶν Μαγδάλων ἀκολούθησε τὸν Σωτῆρα ἀνάμεσα στίς λοιπές γυναῖκες, πού τὸν διακονοῦσαν, ὅπως ἦταν ἡ Σαλώμη, ἡ Μαρία σύζυγος τοῦ Κλωπᾶ καὶ μητέρα τοῦ Ἰωσή, ἡ Ἰωάννα τοῦ Χουζᾶ καὶ ἄλλες.

Ἡ ἀφοσίωσις, πού ἡ μακαρία αὐτὴ γυναῖκα εἶχε στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓν ρόδο, πού μένει κρυμμένο ὡς τὴν Ἀνάστασι, μέσα στὸ μέγα φῶς τῆς ὁποίας λάμπει ξαφνικὰ καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμό. Ὡς τὴν Ἀνάστασι, οἱ ἱεροὶ εὐαγγελισταὶ δὲν μιλοῦν γιὰ τὴν Μαρία ἰδιαίτερα. Ἄλλὰ τὰ χαράματα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἡ θυγατέρα αὐτῆ τῆς Γαλιλαίας προβάλλει μὲς ἀπὸ τίς θεόπνευστες γραμμές τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ ξεχωριστὴ λαμπρότητα. Διότι εἶναι ἡ κορυφαία τοῦ χοροῦ τῶν Μυροφόρων, ἐκεῖνη πού πρώτη μίλησε στὸν Ἀναστάντα καὶ συνδιαλέχθηκε μ' αὐτόν.

Ὁ εὐαγγελιστής, σήμερα, γράφει πῶς ἡ Μαρία, μαζί μετὰ τὴν ἄλλη συνονόματή της, τὴ μητέρα τοῦ Ἰωσή, πρόσεξαν πού ἀκρι-

βῶς ἐνταφιάσθηκε ὁ Κύριος, μέσα στοῦ περιβόλι τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ. Ἀπ' αὐτό φαίνεται, ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τότε εἶχαν στοῦ νοῦ τους νὰ κάνουν τὴν ἐπίσκεψι στοῦ τάφο, τὴν ὁποία πραγματοποιήσαν μὲ τίς ἄλλες Μυροφόρους τὴν αὐγὴ τῆς Κυριακῆς.

Ὁ εὐαγγελιστής, ὅμως, Ἰωάννης ἀναφέρει ὅτι μόνη ἡ Μαρία βρέθηκε μπροστά στοῦ μνημεῖο πρῶτ-πρῶτ, ὅταν ἀκόμη ἦταν σκοτεινιά. Εἶδε τὴν πέτρα, ποῦ σφάλιζε, ἀνασηκωμένη.

Ἐτρεξε τότε καὶ γύρισε στοῦ ὑπερῶο, ὅπου πῆρε κατὰ μέρος τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς λέγει:

— Σήκωσαν τὸν Κύριο ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ δὲν ξέρουμε ποῦ τὸν ἔβαλαν.

Ἐτρεξαν τότε ἐκεῖνοι στοῦ κῆπο τοῦ Ἰωσήφ, γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὰ λόγια τῆς. Καὶ μαζὶ του—μὲ τὸν πρῶτο καὶ τὸν ἐπιστήθιο—ξαναπῆγε ἐκεῖ κι' ἡ Μαγδαληνή.

Οἱ δύο ἀπόστολοι εἶδαν τότε τὸν τάφο ἄδειο. Κι' ἀφοῦ ἐξακρίβωσαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ γεγονός, γύρισαν εἰς τὸ ὑπερῶο. Ἀλλὰ ἡ Μαρία ἔμεινε ἐκεῖ, κλαίοντας ἔξω ἀπὸ τὸ μνημεῖο.

Τὶ κάνεις, ὦ γυναῖκα, μέσα στοῦ θάμπωμα μόνη; Γιατὶ τὰ δάκρυα αὐλακώνουν τὴν ὄψι σου καὶ στέκεσαι ἔτσι λυπημένη; Δὲν κατάλαβες, λοιπόν, ὅτι ὁ Κύριος ἀνέστη; Δὲν ἔχεις πεισθῆ ὅτι κατεπάτησε τὸν θάνατο; Τί ἄλλο θᾶθελες ἀκόμη γιὰ νὰ ἡσυχάσης καὶ νὰ χαρῆς;

Ὅχι δὲν μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀποκρίνεται ἡ Μαγδαληνή. Ὅπως ὁ Πέτρος κι' ὁ Ἰωάννης, ἔτσι κι' ἐγὼ ἄλλο δὲν βάζω στοῦ νοῦ μου, παρὰ ὅτι ἔκλεψαν τὸν Ἰησοῦ μου. Πῶς ἔρημη εἶναι ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ ἄδειο μνημεῖο. Πῶς μεγάλο τὸ πένθος μου τώρα.

Ἀλλὰ νὰ ποῦ ξαφνικά, στρέφοντας πίσω, βλέπει ἡ Μαρία κάποιον. Τὰ μάτια τῆς εἶναι θολὰ ἀπὸ τὸ κλάμμα. Τὸ πνεῦμα τῆς εἶναι ταραγμένο. Αὐτοὶ οἱ δύο λόγοι, ἴσως ὅμως καὶ κάποιος ἄλλος παράδοξος, δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἰδῆ τὰ χαρακτηριστικά του, νὰ καταλάβῃ εὐθὺς ποιὸς εἶναι. Τὸν παίρνει γιὰ τὸν περιβολάκη καὶ τὸν ρωτᾷ ποῦ μετέφερε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου τῆς.

Ἐκεῖνος τότε προσφέρει μονάχα μιὰ λέξι ὡς ἀπάντησι. Μιὰ λέξι, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ὄνομα τῆς φτωχῆς μαθητριάς:

— Μαρία!...

Εἶναι ἡ πρώτη λέξις, ἡ ζηλευτὴ καὶ πολυτιμημένη πρώτη λέξις ποῦ ξεστόμισε ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Κι' ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Μαγδαληνῆς.

Μόλις, λοιπόν, τὴν ἀκουσε αὐτὴ, ἔδεσαν οἱ πέπλοι τῆς ὀράσεώς τῆς, τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

Ποιὸς νὰ ἦταν ἄρα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Χριστοῦ, καθὼς πρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας;

Ἦταν τάχα παραπονεμένος, γιατί ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε τόσο ἀργήσει ν' ἀντιληφθῆ ποιοὺς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ στεκόταν ἀπέναντί της; Ἦταν ἴσως ἐπιτιμητικὸς γιὰ τὴν ἀπιστία ποὺ εἶχε δείξει μὲ τὸ νὰ θαρρῆ ὅτι ἐκλεψαν τὸ σῶμα του ὅταν εἶδε ἄδειο στὸ μνημεῖο; Ἦταν ὄλος χαρὰ καὶ θρίαμβο; Ἦταν κάποιος ἀπ' αὐτά. Ἦταν ὅλα μαζί.

Ἔτσι, ἡ γυναῖκα αὐτὴ στάθηκε ἡ πρώτη, ποὺ εἶδε τὸν Ἄναστημένο Χριστὸ κι' ἡ πρώτη, ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς υἱοὺς καὶ τίς θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἄκουσε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Κι' ἡ τιμὴ αὐτὴ τῆς ἔγινε ὄχι χωρὶς λόγο. Γιατί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Εὐεργέτη καὶ Σωτῆρα της. Εἶθε κι' ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμά της, γιὰ ν' ἀπολαύσουμε ἀνόλογα μὲ τὰ δικά της βραβεῖα.

Κυριακὴ 4 Μαΐου (τοῦ Παραλύτου)

(Ἰωάν. 5' 1-15)

«Μετὰ ταῦτα εὗρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἰδε, ὕγιης γέγονας· μηκέτι ἁμαρτάνε, ἵνα μὴ χειρὸν σοὶ τι γένηται» [Στίχ. 15]

[Κατόπιν τὸν βρίσκει ὁ Ἰησοῦς στὸν Ναὸ καὶ τοῦ εἶπε· κῆρτα, ἔγνωε καλά· μὴν ἁμαρτάνε πιά, γιὰ νὰ μὴ συμβῆ τίποτε χειρότερο].

Ὁ παραλυτικὸς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ποὺ ἔγινε καλὰ ἀπὸ τὸν φιλεῦσπλαγχνο Κύριο, βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τριάντα ὀχτῶ ὀλόκληρα χρόνια κι' εἶχε φτάσει σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλότητά του. Τὸ ὅτι αἰτία τῆς ἀρρώστειας του στάθηκε ὁ ἄσωτος κι' ἀχαλίνωτος, ὁ ἔξω ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ βίος του, φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ὅταν τὸν συναπάντησε μέσα στὸν Ναό:

— Ἰδε, ὕγιης γέγονας· μηκέτι ἁμαρτάνε, ἵνα μὴ χειρὸν σοὶ τι γένηται.

Ἐγίνε καλὰ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ. Σὲ γιάτρεψε ἡ χάρις μου, χορηγῶντάς σου τὴν ἄφεσι καὶ ξαναδένοντάς σου τοὺς ἄρμους τοῦ κορμιοῦ. Πρόσεξε, λοιπόν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, νὰ μὴ ξαναπαρασυρθῆς στὴν ἁμαρτία. Γιατί, σὲ τέτοια περίπτωσι, εἶναι πιθανὸ ἢ μᾶλλον βέβαιον, ὅτι θὰ πάθης χειρότερα. Ποιὰ εἶναι τὰ χειρότερα; Ὅχι τόσο ἡ σωματικὴ ἐρσίπωσις, ποὺ κι' αὐτὴ βέβαια, εἶναι μεγάλο κακό, ὅσο ἡ ἀνικανότης τῆς ψυχῆς στὸ νὰ ξαναποθῆσῃ τὴ μετάνοια, ν' ἀναζητήσῃ τὴ χάρι μου. Τὸ χειρότερον, λοιπόν, ποὺ σὲ περιμένει, ἂν δὲν μείνης σταθερὸς στὴν καινούργια

ζωή, τὴν ὁποία σοῦ δώρησα, εἶναι κάτι ἀνεπανόρθωτο. Εἶναι ὁ ὀριστικὸς θάνατος, ἡ ἀπώλειά σου. Δέξου ὅθεν τὴν εὐεργεσία τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους μου μὲ σοφία καὶ συναίσθησι, μὲ φόβο καὶ σύνεσι. Φρούρησε αὐτὸ τὸ δῶρο σὰν πολύτιμο ἀπόκτημα ποῦ διατρέχει τὸν ἔσχατο κίνδυνο, ποῦ τὸ ἐπιβουλεύονται δυνατοὶ ἀντίπαλοι, ποῦ ἂν τὸ χάσης μιὰ φορὰ εἶναι πιά χαμένο γιὰ πάντα. Μὴ λησμονήσης ποτὲ αὐτὸ τὸ μάθημα, ποῦ πῆρες ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ σώματος κι' ἔχε πάντοτε στὸν νοῦ σου τὸ νόημα τὸ προειδοποιητικὸ, ποῦ εἶχε ἡ ἀρρώστεια σου. Γιατὶ ὁ μαρασμὸς τοῦ σώματος δὲν εἶναι παρά μιὰ προφητεία, ἓνα μικρὸ κακὸ ποῦ προαναγγέλλει καὶ συμβολίζει κάποιον ἄλλο κακὸ ἄπειρα βαθύτερο: τὸν μαρασμὸ τῆς ψυχῆς, τὸν αἰώνιο θάνατο.

Εὐλογημένη ἦταν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐκείνη ἡ ἀρρώστεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, παρ' ὅλο ὅτι τὴν καρποφόρησε ἡ ἄσωτεια του. Γιατὶ αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ, τοῦ μαλάκωσε τὴν καρδιά, τὸν ὠρίμασε σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ, τὸν ἔφερε στὸ κατῶφλι τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους, τοῦ φωτισμοῦ, τῆς ἀναγεννήσεως.

Τοῦ ἀκινήτησε τὸ σῶμα, ἀλλὰ τοῦ φτέρωσε τὴν ψυχὴ. Τοῦ παρέλυσεν τὰ πόδια, ἀλλὰ τὸν ἀξίωσε νὰ περιπατήσῃ στοὺς δρόμους τῆς ἐπιστροφῆς. Τοῦ ἄφησε ξερὰ τὰ χέρια, ἀλλὰ τοῦ σήκωσε στὸν οὐρανὸ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα χέρια τῆς διάνοιας, μαθαίνοντάς τον νὰ προσεύχεται καὶ ν' ἀποζητᾷ τοὺς οἰκτιρισμοὺς τοῦ Θεοῦ. Τοῦ μάρανε τὶς σάρκες, ἀλλὰ ἀνθοβόλησε μέσα του τὴν πίστι καὶ τὴν ἀπαντοχίᾳ. Τὸν ἔρριξε χάμου, ἀλλὰ τοῦ ἐξασφάλισε τὸν οὐρανό.

Δὲν εἶναι κάθε ἀρρώστεια, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάθῃ, πάντα ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας του. Οὔτε ἀκόμη εἶναι ὅπωςδὴποτε συνέπεια ἁμαρτιῶν τῶν γονέων του ἢ τῶν προγόνων του, κατὰ τὸ προφητικὸ «οἱ πατέρες ἔφαγαν ἀγουρίδες καὶ μοῦδιασαν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν». Ὑπάρχουν κι' ἀρρώστειες, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ἔρχονται μονάχα γιὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομά του. Παράδειγμα, ἓνας ἄλλος εὐεργετημένος ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ὁ τυφλὸς ἀπὸ γέννα, διὰ τὸν ὁποῖον ρώτησαν τὸν Κύριο οἱ μαθηταί:

—Τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

Κι' ὁ Κύριος τοὺς ἀποκρίθηκε:

—Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Ὅποια, ὅμως, κι' ἂν εἶναι ἡ αἰτία, ποῦ προκαλεῖ μιαν ἀρρώστεια ὁ Θεὸς ξέρει νὰ χρησιμοποιεῖ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀνθρώπου, βγάζοντας ἀπὸ τὸ πικρὸ γλυκὺ, κάνοντάς την σχολεῖο μετανοίας, θύρα ἀναγεννήσεως, βοηθὸ καὶ συντελέστρια τῆς τελειότητος. Γι' αὐτὸν τὸν τελευταῖο λόγο τὴ χρειάσθηκε ἀκόμη καὶ σὲ μεγάλους ἀγίους του, γιὰ νὰ τοὺς ἀσφαλίσῃ ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ γίνωνται καλύτεροι ὁλοένα.

Παράδειγμα ὁ μέγας Παῦλος, πού καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει, τοῦ εἶχε δοθῆ κάποιοι σκόλοψ στὴ σάρκα καὶ πού κατὰ πᾶσα πιθανότητα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀρρώστεια.

Ἄν, λοιπόν, ἓνας Παῦλος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιο τρόπο σωτηρίας, πόσο πιὸ μεγάλη ἔχουν οἱ ἁμαρτωλοὶ, πού ἄλλοιῶς δὲν θὰ μετάνοιωναν ἢ οἱ χλιαροὶ πιστοί, πού ἄλλοιῶς δὲν θὰ ἀνένησαν καὶ δὲν θὰ γίνονταν θερμοί;

Ὁ Θεός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν εἶναι τιμωρός. Εἶναι πατέρας, πού θέλει τὸ καλὸ μας. Καί, λοιπόν, οἱ θλίψεις πού ἐπιτρέπει νὰ μᾶς βρῖσκουν—κι' ἀνάμεσά τους οἱ ἀρρώστειες—δὲν χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴ σοφία του παρὰ γιὰ τὴ σωτηρία μας, γιὰ τὸ αἰῶνιο καλὸ μας.

Λέγει κάπου ὁ ὄσιος Μακάριος, ὁ Αἰγύπτιος: «Οἱ σπόροι, ὅταν πέσουν στὴ γῆ, τραβοῦν χίλια πάθη κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος, ὥσπου νὰ φυτρώσουν τὴν ἀνοιξι. Ὑποφέρουν κρύο, βροχὲς κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Εἶναι σὰν ἓνας θαμμένος καὶ ταλαιπωρούμενος σπόρος, πού πρόκειται νὰ φυτρώσῃ στὴν αἰωνία ἀνοιξι τῆς ἄλλης ζωῆς. Τότε μονάχα θ' ἀπαλλαγούμε ὀριστικὰ ἀπὸ κάθε θλίψι καὶ πειρασμό».

Ὁ παραλυτικὸς, ἀδελφοί μου, σὰν δέχθηκε τὴν εὐεργεσία τοῦ Κυρίου, ἀπέδειξε μὲ δύο πράγματα, πού ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι συναισθάνθηκε, ὅτι εἶχε πραγματικὰ γίνει καὶ τὴν ψυχὴ κι' ὄχι μόνο τὸ σῶμα καλά.

Πῆγε πρῶτα στὸν Ναόν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό. Κι' ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν βρῆκε ἐκεῖ καὶ τοῦ φανερώθηκε, δὲν ἀποσιώπησε τὸν εὐεργέτη του, ἀλλὰ ἀπῆλθε... καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ».

Ἀγκάλιασε δηλαδὴ τίς δύο μεγάλες καὶ πρῶτες ἐντολὲς καὶ βάλθηκε νὰ τῆς πραγματοποιῆ: τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεό, ἢ ὅποια δείχεται μὲ τὸν ἐκκλησιασμό. Καὶ τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὸν πλησίον, πού δείχεται μὲ τὸ νὰ τοῦ προσφέρουμε ὄχι μόνο ὑλικὴ βοήθεια, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸν ἴδιο τὸν Κύριο.

Εἶθε καὶ σὲ μᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κάθε θλίψις νὰ προκαλῆ τὸ ἀγκάλιασμα αὐτῶν τῶν δύο ἐντολῶν καὶ νὰ τὸ κἀνῃ πιὸ σφοδρὸ καὶ πιὸ θερμὸ.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 138409/1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Οἰκονομικῶν καὶ Συντονισμοῦ καθρηγῆθη ὁ περιορισμὸς τῆς μὴ υπερβάσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. χορηγοῦμένων συντάξεων τοῦ 80% τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀποδοχῶν. Ἡδὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρέχεται ἡ δυνατότης εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. νὰ ἀπονέμη συντάξεις ἐξικνουμένας ἐν τῷ συν-ὄλω των μέχρι τοῦ 100% τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἀς θὰ ἐλάμ-

βανον οὔτοι ἐὰν ἐξηκολούθουν ἐργαζόμενοι. Τὸ κείμενον τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς ἐπόμενον φύλλον.

— Ἡ ἰσχὺς τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ἀρχεται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1957. Ὡς ἐκ τούτου κατῆρτισθη ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κατάστασις τῶν δικαιουμένων διαφορᾶς, ἥτις καὶ δημοσιεύεται κατωτέρω. Εἰς ταύτην περιλαμβάνονται οἱ λαβόντες σύνταξιν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1957 μέχρι σήμερον καὶ τῶν ὁποίων ἡ σύνταξις περιεκόπη λόγῳ τοῦ μέχρι τοῦδε ὑφισταμένου περιορισμοῦ τῆς μὴ ὑπερβάσεως τοῦ 80 % τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀποδοχῶν.

α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ	Κατηγορία	Καταβαλλο- μένη Σύνταξις	Σύνολον συντάξεως ἀπὸ 1/10/57	Καταβλη- τέα διαφορὰ ἀπὸ 1/10/57 μέχρι 31/3/58	Ἰ. Μητροπολις
1	Φραντζεσκάκης Γεώργ.	Β'.	1155	1219	448	'Αρχιεπ. Ἀθηνῶν
2	Ροβίθης Νικόλαος	Δ'.	705	711	42	» »
3	Παπάζογλου Εὐστράτιος	Ἰερ.	400	500	700	» »
4	Κουρρόπουλος Παναγ.	»	280	385	735	» »
5	'Αγγελικὸς Ἄγγελος	Δ'.	705	711	42	» »
6	Πατσούλης Νικόλαος	Γ'.	918	1103	1295	» »
7	Λαμπρόπουλος Λάμπρος	Δ'.	705	711	42	» »
8	Παπανικολάου Ἄγγελ.	Δ'.	705	734	203	'Αργολίδος
9	Γιαννάκος Γεώργιος	Δ'.	705	734	203	» »
10	Θεοχάρης Γεώργιος	Δ'.	705	711	42	'Αρτης
11	'Αβραμίδης Νικόλαος	Δ'.	705	734	203	Βερροίας
12	Νίκου Στέργιος	Δ'.	705	734	203	» »
13	Μπουλασίκης Θεμιστοκ.	Ἰερ.	600	675	525	» »
14	Παπαβασιλείου Βασ.	Δ'.	705	711	42	Γόρτυνος
15	Οἰκονόμου Μιχαήλ	Δ'.	705	734	203	Γρεβενῶν
16	Ζιμπῆς Στέργιος	Δ'.	705	711	42	Δημητριάδος
17	'Αντωνόπουλος Νικόλαος	Δ'.	785	882	679	» »
18	Μιχαηλίδης ἢ Κεφαλοκό- πτης Μιχαήλ	Ἰερ.	626	651	175	Διδυμοστεῖχου
19	Παπαθεωδῶρου Δημήτρ.	Δ'.	705	711	42	» »
20	Βασιλειάδης Ἀθανάσ.	Δ'.	705	711	42	» »
21	Κοττανίδης Πέτρος	Δ'.	705	711	42	Δράμας
22	Δεληγιάννης Ἄνδρ.	Δ'.	705	711	42	» »
23	Τελλίδης Παναγ.	Δ'.	705	711	42	'Εδέσσης
24	Παπαδημητρίου Σταῦρος	Δ'.	705	711	42	» »
25	'Ιωάννου Ἀθανάσιος	Δ'.	705	734	203	» »
26	Παπαζήσης Χρῆστος	Δ'.	705	711	42	'Ελασσάνος
27	Κουτρομπῆς Γεώργιος	Δ'.	705	734	203	» »
28	Παπαϊωάννου Κων/νος	Δ'.	705	734	203	» »
29	Τσομᾶκος Πολιεύκ.	Δ'.	705	799	58	'Ηλείας
30	Νιτσοτόλης Δημήτρ.	Δ'.	705	711	42	'Ιωαννίνων
31	Σούλους Ἀλέξανδρ.	Δ'.	772	711	42	» »
32	Οἰκονόμου Θωμᾶς	Δ'.	705	711	42	» »
33	Παπᾶς Παναγιώτης	Δ'.	705	734	203	» »
34	Τσολάκης Πέτρος	Δ'.	705	711	42	Καρυστίας
35	Βλάχος Λεωνίδας	Δ'.	705	711	42	Κερκίρας
36	Γραμματικὸς Ἰωάννης	Δ'.	705	835	910	» »
37	Κοσκινᾶς Σπυρίδων	Δ'.	705	734	203	» »
38	Φωτεινάκης Μιχαήλ	Δ'.	705	734	203	Κισσάμου

α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ	Κατηγορία	Καταβαλο- μένη σύνταξις	Συνολον συντάξιως ἀπὸ 1/10/57	Καταβλη- τέα διαφορὰ ἀπὸ 1/10/57 μέχρι 31/3/58	Ἰ. Μητροπόλις
39	Μπουφίδης Ἰωάννης	Δ'.	705	711	42	Κίτρους
40	Κυριακάκης Ἐμμ.	Δ'.	918	1059	987	Κρήτης
41	Περράκης Στέφ.	Δ'.	705	734	203	»
42	Πλανάκης Νικηφόρος	Δ'.	705	734	203	Κυδωνίας
43	Παπαχριστοδοῦλου Δ.	Δ'.	705	711	42	Λαρίσης
44	Σαρλικιώτης Ἀντών.	Δ'.	320	400	560	»
45	Γερόπουλος Ἀπόστολ.	Δ'.	705	734	203	»
46	Κοντόγιωργος Παναγ.	Δ'.	705	711	42	Λευκάδος
47	Γιαννοῦτσος Διονύσ.	Δ'.	705	734	203	»
48	Βαλάσογλου Ἀθαν.	Δ'.	705	734	203	Λήμνου
49	Ἀναγνωστόπουλος Ἀπ.	Δ'.	705	711	42	Μεσσηνίας
50	Σταματίου Δημήτρ.	Δ'.	705	711	42	Μυτιλήνης
51	Δουκέλλης Γεώργ.	Δ'.	705	734	203	» »
52	Καρρᾶς Δημ.	Δ'.	705	734	203	» »
53	Ἰατρέλλης Χρυσοστ.	Δ'.	705	734	203	» »
54	Θωμόπουλος Θωμάς	Δ'.	705	711	42	Ναυπακτίας
55	Παπαϊωάννου Κων/νος	Δ'.	705	732	203	» »
56	Τσάμης Ἀπόστολος	Δ'.	725	884	1099	» »
57	Οικονομίδης Ἰωάννης	Δ'.	705	711	42	Νευροκοπίου
58	Ὀμηρίδης Θεόδωρος	Δ'.	705	711	42	» »
59	Παπαδόπουλος Στέργιος	Δ'.	705	734	203	» »
60	Παπαϊωάννου ἠ Νιούσκας Δ.	Δ'.	705	711	42	Νικοπόλεως
61	Μῆτσος Γεώργ.	Δ'.	705	734	203	» »
62	Νοτίδης Μιχαήλ	Δ'.	705	734	203	Παραμυθίας
63	Κορρᾶς Ἀπόστολος	Δ'.	705	734	203	Παροναξίας
64	Σκευοφύλαξ Φιλῶρος	Δ'.	705	734	203	Παροναξίας
65	Παπαδόπουλος Κων/νος	Δ'.	705	711	42	Πατρῶν
66	Κοκῶνης Διαμαντό- πουλος	Δ'.	705	882	1239	» »
67	Πατσούρης Ἰωάννης	Δ'.	705	734	203	» »
68	Λιαρομάτης Χρῖστος	Δ'.	705	734	203	» »
69	Ροδόπουλος Θεόδωρος	Δ'.	557	594	259	» »
70	Ξεζωνάκης Ἰωάν.	Δ'.	705	711	42	Πέτρας
71	Ἡλιάδης Νικόλαος	Δ'.	705	711	42	» »
72	Διολένης Γεώργ.	Δ'.	705	711	42	Σάμου
73	Ἐλευθερίου Ἐμμ.	Δ'.	705	734	203	Σάμου
74	Σουρρῆς Ἐμμ.	Δ'.	705	734	203	Σάμου
75	Χαρκοματζίδης Παναγ.	Δ'.	705	711	42	Σερβίων καὶ Κοζάνης
76	Παπακων/νου Μᾶρκος	Δ'.	705	711	42	» »
77	Λακωνίδης Γεώργ.	Δ'.	705	711	42	» »
78	Τσεκερίδης Ἰωάννης	Δ'.	705	711	42	» »
79	Καλημέρης Χρήστος	Δ'.	705	711	42	» »
80	Λαμπαδαρίδης Χρυστόδ.	Δ'.	705	734	203	Σιδηροκάστρο
81	Νικολαΐδης Ἀλκιβιάδης	Δ'.	705	734	203	Σιδηροκάστρο

α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ	Κατηγορία	Καταβαλλο- μένη σύνταξις	Σύνολον συντάξεως από 1/10/57	Καταβλη- τέα διαφορά από 1/10/57 μέχρι 31/3/58	Ί. Μητρόπολις
82	Μανουσος Νικόλαος	Δ'.	705	711	42	Σπάρτης
83	Καρυτσιώνης Ίωάν.	Δ'.	705	711	42	Σπάρτης
84	Παπαθανασίου Θεοφάν.	Δ'.	705	711	42	Φθιώτιδος
85	Βασιλούδης Σωτήριος	Δ'.	705	711	42	Φιλίππων
86	Μελίδης Νικόλαος	Δ'.	705	711	42	Φλωρίνης
87	Βαρκάρης Ίωάν.	Δ'.	705	711	42	Χίου
88	Μπενίκος Γεώργ.	Δ'.	705	711	42	Χίου
89	Βαϊτσης Νικόλ.	Δ'.	705	734	203	Θεσσαλιώτιδος
90	Μητράς Δημήτρ.	Δ'.	705	756	173	Λαρίσης
91	Παχειδης Κων /νος	Δ'.	705	734	174	Φιλίππων
92	Ήθανασίου Χαράλαμπ.	Δ'.	705	756	102	Θηβών
93	Γκόλτσιος Ίωάννης	Δ'.	705	756	255	Έλασσώνος

—Είς τὸ ὑπ' ἀριθ. Β 57 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημο-
σιεύθη ἡ ὑπ' ἀρ. 77153 ἀπόφασις τοῦ Ἑπουργοῦ Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς
Παιδείας διὰ τῆς ὁποίας καταργεῖται ὡς μὴ σύννομος ἡ Ἑπουργικὴ ἀπόφασις
δι' ἧς εἶχε προβλεφθῆ ἡ παροχὴ ἐπιδόματος τοκετοῦ. Ὡς γνωστὸν ἡ χορή-
γησις τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κρά-
τους ὡς μὴ νόμιμος, δεδομένου ὅτι ἡ χορήγησις τούτου δὲν προβλέπεται ὑπὸ
τοῦ περὶ TAKE Νόμου. Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἄριθ. 77153 π. ἔ.

Περὶ καταργήσεως ἀποφάσεως προβλεπούσης χορήγησιν ἐπιδόματος
προστασίας μητρότητος (τοκετοῦ) ὑπὸ Τ.Α.Κ.Ε.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς περὶ Τ.Α.Κ.Ε. διατάξεις, τὴν ὑπ' ἀριθ. 382/1957
γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (Τμ. Α) 2 καὶ τὴν ἀπὸ
3.6.1957 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἀποφασί-
ζομεν:

Καταργοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 70792)15.11.1956 (Φ.Ε.Κ. 269)13.12.1956
τ. Β') ὑπουργικὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας προσετέθη β' παράγραφος εἰς
ἐδάφιον 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 76464)19.10.1950 Ἑπουργ. ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ.
187)50 τ. Β'), δι' ἧς β' παραγράφου π ρ ο ε β λ ε φ θ ἡ παροχὴ ἐπιδόματος
προστασίας τῆς μητρότητος ὀνομαζόμενον «βοήθημα τοκετοῦ» ὡς μὴ σύννομον.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Φεβρουαρίου 1958.

Ὁ Ἑπουργὸς
ΑΧ. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

—Ἐπειδὴ ὀρισμένοι ἐφημέριοι, μὴ γνωρίζοντες τὴν πραγματικὴν συμ-
μετοχὴν των εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως
λόγῳ γήρατος, ἀναπηρίας ἢ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἐξέρχονται τῆς ὑπηρεσίας
πρὶν ἢ συμπληρώσουν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον συμμετοχῆς εἰς τὸ Ταμεῖον
καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τούτων
ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ συνιστῶμεν ὅπως, πρὶν ἢ προβοῦν εἰς παραίτησιν,
ζητοῦν μέσῳ τῶν οικειῶν Μητροπόλεων ἀπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. πληροφορίαν περὶ
τῆς συνταξιοδοτικῆς των καταστάσεως. Δύνανται ὡσαύτως οἱ αἰδεσιμώτατοι
νὰ ἀπευθύνωνται καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν («Ἐφημέριος»), θὰ λαμβάνουν δὲ τὴν
σχετικὴν πληροφορίαν ἀπὸ τῆς στήλης τῆς ἀλληλογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αιδεσ. Κωνστ. Παπαμαθαίου, Καστανεάν Σάμου. Καλὸν εἶναι νὰ μὴ γίνεταί, χάριν τῆς ὁμοιομορφίας. Πρέπει ὅλοι ἀνεξαιρέτως νὰ τελοῦν τὰ τῆς λατρείας μας κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. — Π.Α.Π. Ἐφημέριον Μαντιλείας καὶ Κυνουρίας. Ὁρθῶς γράφετε, ὅτι ἀπαιτεῖται ἐπάνοδος ἡμῶν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. — Αἰδεσ. Προκ. Διαμαντῆν, Ἀρχιερ. Ἐπιτροπον Γέρας Μυτιλήνης. Σχετικῶς πρὸς τοὺς λογαριασμοὺς σας παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε., ὡς καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἐρωτήματα, θὰ γράψωμεν εἰς προσεχῆς φύλλον τοῦ «Ἐφημερίου». — Κωνστ. Πλευράκην, Φοιτητὴν Θεολογίας, Θεσσαλονίκην. Περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν δύνασθε νὰ λάβετε σαφεῖς πληροφορίας ἐκ τῶν ἐξῆς δύο βιβλίων, ἅτινα ἔχουν γραφῆ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν καὶ ἀρχισυντάκτου τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» κ. Ἐδαγγέλου Θεοδώρου: 1. Ἡρωίδες τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης (Αἱ διακόνισσαι διὰ τῶν αἰῶνων). 2. Ἡ «χειροτονία» ἢ «χειροθεσία» τῶν διακονισσῶν (Ἐναίσιμος ἐπὶ διδασκαλίᾳ διατριβή). Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἰδρυθεῖσαν «Σχολὴν Διακονισσῶν», δύνασθε νὰ παρακολουθῆτε τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς παρέχομεν εἰς τὰ «Χρονικά» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Ἄν. Βελούδην, Ἀγκίστριον Αἰγίνης. Σᾶς ἀπαντήσαμεν καὶ εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 3 τεῦχος τοῦ «Ἐφημερίου» τοῦ τρ. ἔτους. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ ἐξῆς σημείου. Δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλετε παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεώς σας πρὶν ἐξετασθῆτε ἀπὸ δύο ἰατροὺς καὶ κριθῆτε ἀνίκανος πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν καθηκόντων σας. Οἱ ἰατροὶ θὰ διορισθοῦν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου σας, κατόπιν αἰτήσεώς σας. Ἐφ' ὅσον προηγηθῆ ἡ διαδικασία αὕτη καὶ ἐν τῇ γνωματεύσει των οἱ ἰατροὶ ἀποφανθοῦν ὅτι εἶσατε ἀνίκανος λόγῳ νόσου, τότε καὶ μόνον θὰ πρέπει νὰ παραιτηθῆτε. Τυχὸν πρόωρος παραίτησίς σας θὰ σᾶς στερήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως, διότι δὲν ἔχετε συμπληρώσει 35ετὴ ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν, οὔτε κατελήφθητε ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, εἶναι τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἐὰν κριθῆτε ἀνίκανος καὶ ἐξέλθετε τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε σύνταξιν δραχμ. 797 μηνιαίως. — Αἰδ. Μιχ. Γκάναν, Νεμέαν. Σχετικῶς πρὸς τὸ ἐρωτήμα σας ἀπρηθύνθημεν εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., εὐθὺς δὲ ὡς λάβωμεν τὴν πληροφορίαν θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης. — Αἰδεσ. Παναγιῶν Χάλαδαν, Βαλεριάνον. Δυστυχῶς δάνεια δὲν χορηγεῖ πρὸς τὸ παρὸν τὸ Τ.Α.Κ.Ε., ἐλλείπει πιστώσεων. Ἐχουν γίνεαι αἱ σχετικαὶ ἐνέργειαι πρὸς τὴν Νομισματικὴν Ἐπιτροπὴν, εὐθὺς δὲ ὡς παρασχεθῆ ἡ σχετικὴ πίστωσις θὰ εἰδοποιηθῆτε διὰ τοῦ «Ἐφημερίου». — Αἰδεσ. Τσελεπιδην Ἰωάν., Χωριστὴν Δράμας. Δυστυχῶς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. δὲν χορηγεῖ δάνεια πρὸς τὸ παρὸν. Ὅπως ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ἐφημερίου» ἐγένοντο σχετικαὶ ἐνέργειαι διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν σχετικῶν πιστώσεων, πρὸς τὸ παρὸν ὁμως δὲν ἐσημείωσε πρόοδον τὸ ζήτημα. Εὐθὺς ὡς χορηγηθοῦν

αί αίτηθείσαι πιστώσεις θά αναγγελθῆ τοῦτο ἀπό τῶν στηλῶν τοῦ «Ἐφημερίου». — Αἶδес. Ἀντ. Κουγιαγκάη, Μυλογοῦστην Γρεβενῶν. Ἐάν ἐξέλθετε τώρα τῆς ὑπηρεσίας θά λάβετε σύνταξιν 779 δραχ. μηνιαίως. Ἐάν παραμείνετε μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 75ου ἔτους τῆς ἡλικίας σας θά ἀδείθῃ ἡ σύνταξις. Τά πέραν τοῦ 75ου ἔτους ἔτη δέν ἀδείθουν τὴν σύνταξιν. Ἐφ' ἅπαξ θά λάβετε 9.660. — Αἶδес. Κωνστ. Πετριδην, Πλατανιῶν Κιλκισίου. Ἡ σύνταξις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰ ἔτη συμμετοχῆς εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε Ἐσεῖς ὅταν ἐξήλθατε τῆς ὑπηρεσίας εἶχατε μόνον 11 ἐτῶν συμμετοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ σύνταξις σας εἶναι μικρά. Ἐφ' ἅπαξ δὲν ἐλάβετε διότι τὸ 1941 δὲν ὑπῆρχε Ταμεῖον Ἀρωγῆς. Τοῦτο συνεστήθη πολὺ ἀργότερα, τὸ 1947. Μέχρι τότε εἰς τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας ἱερεῖς καὶ λοιποὺς ἡσφαλισμένους δὲν ἐχορηγεῖτο ἐφ' ἅπαξ βοήθημα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μπαρδάκου, Διευθυντοῦ Ἐξομολογήσεως παρὰ τῆ Ἀποστολικῆ Διακονίᾳ, Ἀναζητητῆς τῶν ψυχῶν. — Βασ. Ἡλιάδης, Οἱ πασχαλινοὶ προσκυνητῆς τῆς Πόλης ποῦ ξεχώριζαν στοὺς ἀθηναίκοις δρόμους. — Χρυσοστόμου, Τέταρτος περὶ ἱερωσύνης λόγος (Μετὰφρ. Θεοδ. Σπεράντζα). — Λάμπρου Τατσιοπούλου, Ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ. — Ἀνθίμου Θεολογίτου, Νέα Συνειδήσεις. — Β. Μ., Σκέψεις γιὰ τὸ θεοῦ κήρυγμα. — Φ. Γιοφύλλη, Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. — Βασ. Μουστακῆ, Κηρύγματα εἰς τὰ Εὐαγγελικὰ Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν. — Εἰδήσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. — Ἀλληλογραφία.

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κ.λ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θά δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὁδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Τ. Ρούτσης, Κοκουλάρη 9, Ν. Χαλκηδών.